

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΕΙΕΣ

6

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΥ



ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΥ



‘Ο Τζόε Ντίκ ζητάει
προθεσμία θανάτου

ΤΡΕΙΣ άνθρωποι βρίσκονταν σ’ αυτό το δωμάτιο. Από τους τρεις ο ένας ήταν πισθάγκωνα δεμένος και καθόταν σε μια καρέκλα με μιάν εξολλη έκφραση στο βλέμμα, ενώ θρόμβοι ιδρώτα ανάβλυζαν στο μέτωπό του. Αύττος ήταν ο δαιμόνιος ντέκτεκτς Τζόε Ντίκ. ‘Ορθιος, πίσω του στεκόταν κάποιος μ’ ένα αυτόματο στο χέρι. ‘Απέναντι στον

Τζόε Ντίκ καθισμένος μπροστά σ’ ένα γραφείο με λογιής—λογιής κουμπιιά, τηλεφωνικούδείκτες και πομπούς ήταν ο Λέντ ‘Αγκαρτν, ο επίλεγό μενος Γάτα. Είχε ένα άσκημο χαμόγελο θριάμβου στο πρόσωπό του και τὰ γαπίσια μάτια του θλαμπαν παράξενα. ‘Ο Τζόε Ντίκ ήταν αίχμαλώτος του Λέντ ‘Αγκαρτν. ‘Ο ‘Αγκαρτν ήταν ο άρχηγός μιās έγκληματικής σπείρας έκβιαστών, δολοφόνων και έμπρηστών, που είχαν τρομο

κρατήσει τη Νέα Υόρκη, σκορπίζοντας το θάνατο και την καταστροφή (*). Αμείλικτος διώκτης του εγκλήματος ο Τζέι Ντίκ, είχε ανοίξει έναν άγριο πόλεμο εναντίον της σατανικής αυτής συμμορίας, αποφασισμένος με κάθε τρόπο να εξοντώσει τα καθάρματα του υποκόσμου, που σκότωναν άθώους και φιλήσυχους πολίτες και έκαιγαν τους μεγαλύτερους ούρανοξυστές της Νέας Υόρκης σαν πυροτεχνήματα. Σε μια φάση της σκληρής αυτής μάχης ο δαιμόνιος ντεκεπτιβ είχε πέσει στα χέρια της συμμορίας αυτής και δεμένος πισθάγκωνα είχε οδηγηθεί μπροστά στον άρχιγκάνγκστερ Άγκαρτντ να ανακριθεί. Ο Τζέι Ντίκ βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Η ζωή του κοεμόταν σε μια κλωστή. Εκείνο όμως που τον γέμιζε αγωνία και τον έκανε έξαλλο ήταν άλλο. Τώρα μόλις είχε πληροφορηθεί ότι η Λύντια Τόρεν, το πιο γλυκό κορίτσι του κόσμου, ή αρραβωνιαστικιά του, περνούσε στιγμές φρίκης και απογνώσεως. Ο Άγκαρτντ την είχε αιχμαλωτίσει και η Λύντια Τόρεν κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πεθάνει. Του το απέκάλυψε με μίαν άγρια χαρά ο Άγκαρ-

τν. 'Αλλά το έβλεπε κι' ο ίδιος τώρα σε μίαν όθνη τη λεοράσεως που βρισκόταν στον τοίχο του δωματίου. Η Λύντια ήταν κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο με κόμπρες. Τα φαρμακερά αυτά φίδια την τριγύριζαν έτοιμα να καρφώσουν τα σουβιλερά δόντια τους στο κορμί της και να χύσουν το δραστικό δηλητήριο τους στο αίμα της.

— Λοιπόν, τί λές, τώρα, μεγάλε ντέτεκτιβ; τον ρώτησε κοροϊδευτικά σπάζοντας πρώτος τη σιωπή ο Άγκαρτντ. Κατάλαβες τί μπορεί να γίνει από στιγμή σε στιγμή. Αυτά τα φίδια είναι προς το παρόν ακίνδυνα. Μ' ένα μονάχα όμως σφύριγμα μου θα ώρμήσουν άπάνω στο κορίτσι σου και ή όμορφη Λύντια Τόρεν θα γίνει μακαρίτισσα!

Πάτησε ένα από τα χρωματιστά κουμπιά που υπήρχαν στο γραφείο του και ή όθνη τηλεοράσεως εξαφανίστηκε.

— Τώρα λοιπόν μπορούμε να κουβεντιάσουμε, συνέχισε ο κακούργος.

— Ποιοι είναι οί όροι σου; ρώτησε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο το δυνατό πιο ήρεμη ο ντέτεκτιβ. Τί ζητάς για να την αφήσης έλευθερη;

— Δεν ζητώ πολλά, Τζέι Ντίκ! Προς το παρόν ένα μονάχα μ' ενδιαφέρει. Θέλω να μου πής που έχεις κρυμμένον τον Έντγκαρ Μό

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος με τον τίτλο «Το χαμόγελο του τρόμου».

ριος (*). Ξέρω καλά πώς έσου τον έκρουσε και πήρες τη μορφή του για να με ξεγελάσσης αλλά δεν τα κατάφερες. Κανείς δεν μπορεί να ξεγελάσει τη Γάτα! Θα μπορούσα να σε σκοτώσω από την πρώτη στιγμή. Άλλα δεν το έκανα γιατί θέλω να τιμωρήσω μ' ένα φριχτό θάνατο τον Μόρινς που άρνήθηκε να συμμορφωθεί με τις διαταγές μου. Δίνει το κακό παράδειγμα κι αυτό δεν με συμφέρει. Ο κόσμος όλος πρέπει να μάθει πώς όταν ο Λέντ Άγκαρτν ζητάει κάτι, αυτό το κάτι πρέπει να γίνεται χωρίς αντιρρήσεις. Λοιπόν περιμένω Τζόε Ντικ να μου πής που βρίσκεται ο Έντγκαρ Μόρινς.

Θα ήταν έξω από το χαρρακτήρα του Τζόε Ντικ να προδώσει έναν τίμιο πολίτη και να τον αφήσει ανυπεράσπιστο στη διάθεσι αυτού του σατανικού έγκληματία. Για την υπεράσπισι και την έπιβολή του Νάμου διακινδύνευε κάθε μέρα τη ζωή του.

— Σου ζητάω μια μικρή προθεσμία για να σκεφτώ!, είπε στον Άγκαρτν.

Ήθελε πραγματικά να σκεφτή. Άλλα φυσικά όχι για να γίνει καταδότης. Του χρειαζόταν μια μικρή πίστωσι χρόνο για να βρη κάποιον τρόπο να ξεφύγη από τα χέρια της συμμορίας, να

έλευθερώση τη Λύντια κι ύστερα να συνεχιση τη μάχη. Ο Άγκαρτν τον κύτταξε λοξά.

— Δεν μου τη σκάς έμένα, Τζόε Ντικ!, είπε.

Υστερα γύρισε στο συμμορίτη με το αυτόματο.

— Πήγαινε τον να ρίξη μια ματιά στο πηγάδι με τα μαύρα μυρμήγκια, πρόσθεσε. Ίσως τότε πάμη να ζητάη προθεσμίες για να σκεφτή. Αν σου πή πώς θέλει να μου μιλήση, ξανάφερε τον πίσω. Διαφορετικά ξέρεις τί έχεις να κάνης.

Ο ντέτεκτιβ αναρρίγησε. Ήξερε τί τον περίμενε. Άλλα κάποια άμυδρη έλπίδα σωτηρίας υπήρχε μέσα του καθώς άκολουθούσε τον συμμορίτη.

Ο Ρούντυ πηγαίνει σ' ένα... πάρτυ

Ο ΡΟΥΝΤΥ ΜΠΑΘ, ο κρεμανταλάς βοηθός του Τζόε Ντικ, άγόρασε μια άκριδη άνοδόεση και μπήκε σ' ένα ταξί. Έδωσε στον σωφέρ την διεύθυνσι της Λύντια Τόρεν και ξάπλωσε άναπαυτικά στο κάθισμα.

— Είναι μια άξιολύπητη κοπέλλα η Λύντια, μουρμούρισε μιλώντας όπως το είχε συνήθεια με τον εαυτό του. Ο Τζόε ούτε το σκέφτηκε πώς σήμερα είναι τα γενέθλια της. Και άμως δεν υπάρχει πιο σημαντική μέρα άπ' αυτήν για κάθε άνθρωπο. Ο Τζόε Ντικ έχει το βιολί του. Κυνηγάει από το ένα πρωί

(*). Διάβασε το προηγούμενο τεύχος των περιπετειών του Τζόε Ντικ με τον τίτλο «Το χαμόγελο του τρόμου».

ὡς τὸ ἄλλο πρῶτ' αὐτοὺς συμμορίτες καὶ ξεχνάει τίς κοινωνικές του ὑποχρεώσεις. Μπράβο σου λοιπόν, Ρούντυ! Ἐσὺ ποτὲ δὲν ξεχνᾶς. Κάνε καὶ λίγο νισάφι, κύριε Ντίκ! Θυμήσου ὅτι ἔχεις ἀρραβωνιαστικά. Εὐτυχῶς πού εἶμαι ἐγώ. Ὅποιος ἄλλος κι' ἂν ἦταν θὰ στὸ εἶχε φάει τὸ κορίτσι, κύριε ντέτε κτιβ.

Κρατώντας τὴν ἀνθοδέσμη στὸ χέρι ὁ Ρούντυ κατέβηκε ὅταν σταμάτησε τὸ ταξί καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα προσέχοντας νὰ μὴ στραπατσάρη κανένα λουλουδί. Ἦταν φυσικὰ λίγο ἀργά, περὰ σμένες δέκα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Ἦξερε ὅτι ἡ Λύντια δὲν κοιμόταν ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

— Ἐξ ἄλλου σήμερα ἡ Λύντια λόγῳ τῶν γενεθλίων τῆς θὰ ἔχη πάρτυ σκέφτηκε. Καὶ τὰ ξημεράματα λοιπόν ἂν τῆς ἔκανα ἐπίσκεψι πάλι ξύπνια θὰ τὴν εὕρισκα. Χαλάει ὁ κόσμος μέσα! Τὸ γλέντι φαίνεται ἔχει ἀνάψει ἀπὸ νωρίς.

Πραγματικὰ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἀκουγόντουσαν τραγούδια φωνῆς καὶ μουσική. Ὁ Ρούντυ χαμογέλασε καθὼς σκέφτηκε τὴν ἐπιτυχία πού θὰ εἶχε ἀνάμεσα στὶς ἄμορφες προσκαλεσμένες τῆς Λύντιας. Εὐτυχῶς τὸ πρόσωπο του ἦταν πολὺ ἐν τάξει χωρὶς τσιρότα καὶ δίχως μελανιὲς τὰ μάτια του. Αὐτὴ τὴν φορὰ, πρῶτα γιὰ πολὺ σπάνιο, ὁ Ρούν-

τυ Μπάθ εἶχε μέρες νά... φάη ξύλο καὶ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ γοητεία του θὰ ἔκανε ὅλη θινὴ θραῦσι στὰ κορίτσια. Ἐφτασε λοιπόν στὴν πόρτα κι' ἐτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπὸ μέσα καὶ εἶδε δύο καθὼς πρέπει κυρίους νὰ δγαίνουν κρατώντας ἀγκαζὲ ἡ μᾶλλον σέρνοντας τὴν Λύντια. Ὁ Ρούντυ χαμογέλασε συγκαταβατικὰ καὶ παραμέρισε νὰ περάσῃ τὸ τρίο.

— Αὐτὴ τὸ παράκανε!, μουρμούρισε ὁ Ρούντυ. Ποῖς ξέρει πόσα κοπάνησε κι' ἔγινε φέσι ἀπὸ τὸ μεθύσι! Ἄ! Τούτῃ τῇ φορὰ πρέπει νὰ τὸ πῶ στὸν Τζῆε νὰ τῆς βάλῃ φρένο. Δὲν ἀξίζει κι' ἔτσι. Τώρα θὰ τὴν πηγαίνουν σίγουρα περίπατο νὰ ξεμεθύσῃ! Μὲ τὸ μαλακό, παιδιά!, νομίζω πὼς ἦπτε πολὺ!

Ἐκεῖνοι πού κρατοῦσαν ἀπὸ τίς μασχάλες, ἕνας ἀπὸ κάθε πλευρά, τὴν κοπέλλα, τοῦ ρίξανε μιὰ λοξὴ ματιά καὶ προχώρησαν χαμογελώντας.

— Μιὰ στιγμή, κύριοι!, φώναξε τρέχοντας πίσω τους ὁ Ρούντυ. Ἐχω κάτι λουλουδία νὰ τῆς δώσω.

— Πήγαίνε τα μέσα!, εἶπε γκρινιαρικά ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Σὲ λίγο θὰ τὴν ξαναφέρουμε.

Ὁ κρεμανταλάς ἔξυσε τὴ μύτη του.

— Ἐντάξει παιδιά!, εἶπε. Θὰ περιμένω.

Πέρασε στὴν αὐλή. Ἦ ἔ-



— Αὐτὴ τὸ παράκανε!, μουμούρισε ὁ Ρούντυ. Ποιάς ξέρεי πόσα κοπάνισε κι' ἔγινε φέσι ἀπὸ τὸ μεθύσι.

σωπερική πόρτα ἦταν μισὰ νοιχτή. Τὰ τραγούδια κι' ἡ μουσική ἀκούγονταν πιὸ δυνατὰ τώρα. Ἐβγαλε τὸ καθρεφτάκι πού εἶχε στὴν τσέπη του κι' ἔριξε μέσα μιὰ ματιά. Ἐφτιαξε τὸν κάμπο τῆς γραβάτας του καὶ προχώρησε. Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Ἀπτότομα ὁμως σταμάτησε στὸ κατώφλι καὶ γούρλωσε τὰ μάτια. Μέσα στὸ σαλόνι δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ. Τὸ ραδιόφωνο μονάχα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε ὅλη τὴ φασαρία. Τὰ τραγούδια, ἡ μουσική κι' οἱ φωνές ἔρχονταν ἀπὸ τὸ ρα-

διόφωνο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ὅλα ἦταν ἄνω κάτω ἐκεῖ μέσα σὰ νὰ εἶχε γίνει μιὰ ἄγρια πάλη. Καρέκλες, ἀναποδογυρισμένες, κρυστάλλινα ἀνοδοχεῖα θρυμματισμένα στὸ πάτωμα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀντικείμενα πού ἔδειχναν ὅτι κάποιος ἄγρια πάλη εἶχε γίνει στὸ σπίτι.

— Μέθυσε ἡ Λύντια καὶ τὰ ἔσπασε!, μουμούρισε ὁ Ρούντυ. Αὐτὰ κάνει ἡ κατάχρησι τοῦ ἀλκοόλ. Ἄς περιμένω τώρα νὰ τὴν ξαναφέρουν ξεμέθυστη. Θὰ τῆς τὰ πῶ ἕνα χεράκι καὶ θὰ φύγω. Ξάπλωσε τεμπέλικα σὲ

μιά καρέλλα και άναψε τσιγάρο. Κάπνισε τρία τσιγάρα τὸ ένα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄλλὰ ἡ Λύντια καὶ ἡ παρέα της δὲν ξαναγύριζαν. Κύτταξε τὸ ρολόι του. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα.

— Σὰ νὰ παραπράβηξε αὐτὸς ὁ περίπατος!, ἔκανε γκρινιαρικά ὁ κρεμανταλᾶς βοηθὸς τοῦ Τζόε Ντίκ. Τί τὰ θέλεις; Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν μπέσσα. Ἔ, ρε δυστυχισμένε Τζόε!

Ξαφνικὰ ὅμως μιά κάποιον ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ βρα δικίνητο μυαλό του. Κι' ἂν ἐκεῖνο πού νόμισε αὐτὸς ὅτι ἦταν περίπατος, ἦταν κάτι ἄλλο; Κι' ἂν αὐτὰ τὰ μούτρα πού ἐπαίρναν μαζί τους τὴν ἀναίσθητη Λύντια δὲν ἦταν φίλοι της ἄλλὰ ἐχθροὶ της; Κι' ἂν ἡ Λύντια δὲν ἦταν μεθυσμένη ὅπως αὐτὸς εἶχε πιστέψει ἀλλὰ ἀναίσθητη ἀπὸ κάποιο χτύπημα πού τῆς εἶχαν δώσει; Τὸ ἀλογίσιό μούτρο τοῦ Ρούντυ πήρε μιά ἠλίθια ἔκφρασι. Μὰ καὶ βέβαια τὰ πράγματα ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι τὰ εἶχε φαντασθῆ. Μέσα στὸ σπίτι τῆς Λύντιας Τόρεν εἶχε γίνει μεγάλη φασαρία. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται ἀπ' ἔξω ἡ φασαρία εἶχαν βάλει στὴν διαπασῶν τὸ ραδιόφωνο. Παλιὸ κέλυο! Κι' ἐνῶ ἡ κοπέλλα πάλευε νὰ ξεφύγη καὶ καλοῦσε ἴσως ἀπεγνωσμένα εἰς βοήθεια ἡ μουσικὴ καὶ τὰ τραγούδια σκέπαζαν τὶς φωνές της.

— Εἶμαι ἠλίθιος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό!, γρύλλισε ὁ Ρούντυ. Νόμισα πὼς εἶχε πάρτυ καὶ τοὺς ἄφησα νὰ φύγουν ἀνενόηλοι παίρνοντας μαζί τους καὶ τὴ Λύντια. Τώρα φυσικὰ εἶναι ἄργά. Ἄλλὰ κάτι πρέπει νὰ κάνω.

Πέταξε τὴν ἀνθοδέσμη πού κρατοῦσε καὶ βγήκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ κρεμανταλᾶς ἀρχίζει τὴ δράσι του

Ο ΡΟΥΝΤΥ ΜΠΑΘ εἶχε μιά συνθήσια. Πρὶν μπηθῆ σ' ἕνα αὐτοκίνητο σημείωνε τὸν ἀριθμὸ του σ' ἕνα καρνέ. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ καὶ τὸν κοροΐδευαν, ὁ Ρούντυ κουνοῦσε περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι.

— Εἴσαστε κουτοὶ σὰν τὰ βλήτα!, ἔλεγε. Ἄν εἴσαστε λίγο ἔξυπνοι, θὰ τὸ καταλαβαίνατε ἀμέσως. Μπαίνεις μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο πού φερ' εἰπεῖν πέφτει σ' ἕνα γκρεμὸ ἢ σ' ἕναν ἠλεκτρικὸ στύλο καὶ σκοτώνεσαι. Πὼς θὰ ζητήσης ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ἂν δὲν ἔχης τὸ νούμερο τοῦ αὐτοκινήτου πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσης τὴ ζωὴ σου;

Αὐτὸ λοιπὸν εἶχε γίνει κι' ἀπόψε. Ὅταν ἀγόρασε τὴν ἀνθοδέσμη γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Λύντια Τόρεν, ὁ Ρούντυ πήρε ἕνα ταξί. Κατὰ τὴ συνθήσιά του κράτησε τὸ νούμερο τοῦ ταξί καὶ τώρα νὰ πού θὰ τοῦ χρειάζοταν αὐτὸ τὸ νούμερο. Θυμῶταν πολὺ

καλά ότι ο σωφέρ του ταξί καθώς έφταναν στο σπίτι της άρραβωνιαστικής του Τζόε Ντίκ, χαιρέτησε έναν άλλο σωφέρ που στεκόταν έξω από ένα άλλο αυτοκίνητο το και κάπνιζε. Το δεύτερο αυτοκίνητο είχε σταθμεύσει στη γωνιά του δρόμου σε απόσταση πενήντα μέτρων από την εξώπορτα του σπιτιού της Λύντια. "Αν λοιπόν ή κοπέλλα είχε άπαχθή αυτό το αυτοκίνητο θα είχαν χρησιμοποιήσει οι κακοποιοί για να την μεταφέρουν στη φωλιά τους.

Δέν άργησε να βρή τον σωφέρ του ταξί. Τόν άναζήτησε στην πιάτσα των άνοηπωλείων και τόν βρήκε.

— Ρωτάς για τόν Μπίλ; είπε ο σωφέρ. Μά και βέβαια τόν χαιρέτησα. Είναι πολύ έν ταξί παιδί. Δουλεύει μιά καντιλάκ πρώτης γραμμής. Τί τόν χρειάζεσαι;

— Φεύγοντας από τό σπίτι που με είχες πάει έσύ, έξηγησε ο Ρούντυ, πήρα αυτό τό αυτοκίνητο και γύρισα στο ξενοδοχείο που μένω. Μέσα στο αυτοκίνητο όμως ξέχασα τόν χαρτοφύλακα που κρατούσα.

— Δέν κρατούσες κανένα χαρτοφύλακα!, είπε ο σωφέρ.

— Και όμως κρατούσα! Πές μου λοιπόν τί νούμερο έχει τό άμάξι αυτού του Μπίλ;

Ο σωφέρ άνασήκωσε τούς ώμους.

— Τό νούμερο του αυτο-

κινήτου του είναι 535743. Κι' άν θές να τόν βρης μπορείς να πας στην Γκόλντεν — Στρήτ άριθμός 37. Έκεί μένει ο Μπίλ Χάρβεϋ μετά τα μεσάνυχτα δέν δουλεύει. Γυρίζει σπίτι του και κουρνιαάζει.

Ο Ρούντυ έβαλε ένα χαρτονόμισμα του ενός δολλαρίου στο χέρι του σωφέρ κι' έφυγε. Στόν άλλο δρόμο μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και έκανε ένα τηλεφώνημα στόν Τζόε Ντίκ. Στο σπίτι του ντέκτιβ δέν υπήρχε κανείς. Δέν πήρε άπάντησι. Άφησε τό τηλέφωνο και βγήκε από τό θάλαμο. Πιο κάτω σταμάτησε ένα ταξί.

— Γκόλντεν Στρήτ 37!, είπε στόν σωφέρ.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Πίσω από τούς χοντρούς μυωπικούς φακούς των γυαλιών του τα άλλοίθωρα μάτια του Ρούντυ είχαν πάρει μιάν έκφρασι πρωτοφανούς γι' αυτόν τόν τεμπέλη κρεμανταλά, ένεργητικότητατος. Ο Ρούντυ είχε άποφασίσει να... έργασθί. Καί, όταν ο Ρούντυ άποφάσιζε να έργασθί— πράγμα που γινότανε πολύ σπάνια— έκανε θαύματα.

— Άπόψε θα φάμε τα μουστάκια μας!, μουρμούρισε. Έχει να γίνη σπουδαίο γλέντι.

Τό ταξί άφησε πίσω του τίς μεγάλες λεωφόρους και μπήκε στα στενοσόκακα της άνατολικής συνοικίας. Η Γκόλντεν Στρήτ ήταν ένας από τούς παλιούς δρόμους

της Νέας Υόρκης με παλιά σαραβαλιασμένα σπίτια. Το αυτόκινητο σταμάτησε έξω από το νούμερο 37. Ο Ρούντυ πλήρωσε κι' έδιωξε το ταξί. Έσπρωξε μια παλιά πόρτα και μπήκε σε μια αυλή. Στο βάθος ήταν μια ξύλινη σκάλα. Άδισταχτα προχώρησε προς τα εκεί. Τα σκαλοπάτια κάτω από το πελώριο κορμί του κρεμανταλά αρχίζαν να τρίζουν επικίνδυνα. Στην κορυφή της σκάλας ήταν μια τζαμινια πόρτα. Ο Ρούντυ κώλλησε τη μύτη του στο τζάμι κι' έρριξε ένα βλέμμα στο έσω-τερικό. Ένας άνθρωπος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και ροχάλιζε. Ο Ρούντυ έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα και ή πόρτα ωπισθοχώρησε. Ο άνθρωπος που ροχάλιζε ζύπνησε και τινάχτηκε τρομαγμένος από το κρεβάτι.

— Ποιός διάολος είναι; ρώτησε μισοκοιμισμένος.

Είδε στο μισοσκόταδο τόν κρεμανταλά μ' ένα πιστόλι στο χέρι να τόν σημαδεύει και γούρλωσε τα μάτια του. Έκανε μια κίνηση προς το μαξιλάρι του. Κάτω από το μαξιλάρι ποσεξείχε ή λαβή ενός πιστολιού. Άλλα ό Ρούντυ τόν πρόφτασε.

— Άφησε το σιδερικό στη θέση του!, είπε άγρια. Σήκωσε ψηλά τα κουλά σου και φρόνιμα!

— Τί θέλεις από μένα; γρύλλισε ό σωφέρ.

— Έσύ είσαι ό Μπίλ

Χάρβεϋ, ρώτησε ό βοηθός του ντέκτετιβ.

— Έγώ είμαι. Άλλα ό διάολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τί ζητάς.

Ο Ρούντυ άπλωσε τη χερούκλα του και πήρε το πιστόλι που βρισκόταν κάτω από το μαξιλάρι. Το έρριξε στην τσέπη του και κάθησε σε μια καρέκλα.

— Άκουσέ με λοιπόν, Μπίλ Χάρβεϋ, είπε. Απόψε κάποιοι πήρανε από το σπίτι μια κοπέλλα. Την κοπέλλα αυτή την βόλανε στο αυτόκινητό σου και κάπου πήγες μαζί με τους άλλους αυτή την κοπέλλα. Θέλω να μου πής πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή το κορίτσι. Άν κάνης πώς δεν θυμάσαι μπορώ να σου φρεσκάρω έγώ τη μνήμη.

Τα μάτια του σωφέρ άνοιγό κλεισαν και μια άστραπη πέρασε ανάμεσά τους.

— Μα το Θεό έχω μεσάνυχτα γι' αυτά που με ρωτάς. Έγώ δέν πήρα καμμιά γυναίκα άπόψε με τ' άμάξι μου.

Ο Ρούντυ έκουσε κάποιον άνεπαίσθητο θόρυβο πίσω του. Σάν κάποια πόρτα να άνοιξε όργα και νάκλεισε πάλι. Χωρίς να πάψη να σημαδεύη τόν Χάρβεϋ έρριξε μια ματιά πίσω του και μονομιάς σάλταρε πλάγια. Ένα μαχαίρι πέρασε σφυρίζοντας πάνω από τόν ώμο του. Την ίδια στιγμή ό σωφέρ πήδησε και γαντζώθηκε τε πάνω στο χέρι του που κρατούσε το πιστόλι. Το πιστόλι του Ρούντυ έκπυρσοκρότησε

άλλα τὸ μολύβι πού ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάννη του καρφώθηκε στὸ πάτωμα. Ταυτόχρονα εἶδε κάποιον ἄλλον, ἐκεῖνον πού εἶχε πετάξει τὸ μαχαίρι, νὰ σηκώη μιὰ καρέκλα σηματοθεύοντας τὸ κεφάλι του. Ὁ κρεμανταλὰς ἔσκυψε κι' ἡ καρέκλα δὲν βρῆκε τὸ στάχο της.

— Πίσω ὄλοι γιατί σὰς ἔφαγα!, μούγγρισε ὁ Ρούντυ.

Ἄφησε τὸ πιστόλι νὰ πέση στὸ πάτωμα καὶ καθὼς ὁ Χάρβεϊ ἔσκυψε νὰ τὸ πιάση ἡ ποδάρκα τοῦ Ρούντυ τινάχτηκε πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ τὸν πέτυχε στὸ στομάχι. Ὁ σφῆρ ἔπιασε τὸ στομάχι του κι' ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι βογγώντας. Ὁ κρεμανταλὰς πήρε μιὰ βόλτα ἀπάνω στὰ τακούνια του καὶ μὲ προτεταμένα τὰ χέρια σὲ σχῆμα γροθιάς κατὰφερε δυὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στὸ μούτρο τοῦ ἀνθρώπου πού βρισκόταν πίσω του. Ὁ ἀγνωστος παραπάτησε σὰ μεθυσμένος κι' ἔκανε μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Ρούντυ ὅμως μ' ἕνα πῆδημα τὸν ἔφτασε καὶ τοῦ κατὰφερε μιὰ τρίτη γροθιά στὸ σαγόνι. Τὸ σαγόνι ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ὁ κακοποιὸς γλύστρησε καὶ ξάπλωσε ἡσυχα—ἡσυχα στὸ πάτωμα.

— Σὰς τὸ εἶπα πὼς θὰ φάμε τὰ μουστάκια μας!, γρύλλισε ὁ Ρούντυ.

Μ' ἕνα σκονιὶ ἔδεσε χειροπόδαρα καὶ τοὺς δυὸ καὶ ἀνάψω τσιγάρο.

— Τώρα θὰ περιμένω νὰ ξυπνήσετε, εἶπε. Κι' ὅταν ξυπνήσετε, θὰ κουβεντιάσουμε....

Τὸ πηγάδι
μὲ τὰ μαύρα μυρμηγκία

ΟΤΖΟΕ ΝΤΙΚ πισθάγκω να δεμένος προχωρούσε πρῶτος. Πίσω του ἀκολουθοῦσε ὁ συμμορίτης μὲ τὸ αὐτόματο. Πέρασαν ἕναν σκοτεινὸ διάδρομο, κατέβηκαν μιὰ σκάλα καὶ βγήκαν σὲ μιὰν αὐλή πού περιτριγυριζόταν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ μανδρότοιχο. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς ἦταν τὸ πηγάδι. Ὁ συμμορίτης ἔσπρωξε μὲ τὴν κάννη τοῦ αὐτομάτου τοῦ τὸν ἀστυνομικὸ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Τζόε Ντικ προχώρησε μηχανικά. Τὸ μυαλό του ὅμως δούλευε μὲ ἔνταση καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέταζε ὅλα τὰ γύρω μὲ προσοχή. Προσπαθώντας νὰ βρῆ κάτι πού θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἐφεύγη.

Γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι ὑπῆρχε ἕνα χαμηλὸ πεζούλι. Ἐπάνω σπὸ πεζούλι ἦταν τοποθετημένο ἕνα πυκνὸ συρμάτινο δίχτυ.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι τὰ μαύρα μυρμηγκία, εἶπε γελώντας ὁ συμμορίτης. Εἶναι μιὰ σπουδαία ράτσα. Μεγάλα σὰν κατσαρίδες καὶ ἀμέτρητα. Κάποιος φίλος ἀπὸ τὸν Ἀμαζόνιο ἔστειλε στὸ ἀφεντικὸ μερικὰ τέτοια μυρμηγκία σ' ἕνα κουτί καὶ τὸ ἀφεντικὸ τὰ «καλὴ λιέργησε». Τάρριξε σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι καὶ μέσα σὲ λίγους μῆνες γίνανε ἑκατομμύρια. Ἐχουμε μιὰ διαβολαμένη δρεξι πάντοτε καὶ τρελαίνονται γιὰ τὸ ἀνθρώπινο κρέας. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα μποροῦν νὰ λιανίσουν καὶ ἑλέφαντα καὶ ν' ἀφήσουν μονάχα τὰ κόκκαλά

του. Είναι πολύ λαίμαργα. "Οσοι πέσανε εδώ μέσα δεν ζήσανε περισσότερο από ένα τέταρτο. Τα μυρμήγκια τρυπώνουν παντού στα ρουθούνια, στο στόμα, στα μάτια. Κόβουν κομμάτια από σάρκες και τις καταβροχθίζουν. Δεν θά ήθελα, μα το Θεό, να βρισκόμουν στη θέσι σου. Νά, κύτταξε!

"Ο συμμορίτης ανασήκωσε για μιὰ στιγμή τὸ συρμάτινο δίχτυ. Μερικά ἀπ' αὐτὰ τὰ τετράποδα μυρμήγκια πετάχτηκαν ἔξω. "Ο Τζόε Ντικ ἀναρρίγησε. "Ἦταν πραγματικά μεγάλια σὰν κατσαρίδες. Τὰ δαγκανάρια τους ἔμοιαζαν σὰν μικροσκοπικά καλοσκαλισμένα πριόνια. "Ένα παγωμένο χέρι ἔσφιξε τὴν καρδιά του ντέτεκτιβ. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ συλλάβῃ ἀνθρώπινος νοῦς χειρότερο μέσο θανάτου. "Αναλογίστηκε τί θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ ἂν ἓνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ μυρμήγκια ποὺ ὑπῆρχαν στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ κι' αὐτὸς ποὺ σπάνια στὴ ζωὴ του εἶχε νοιώσει τὸν πόθο ἐνωίωσε ἓναν ἀπερίγραπτο πανικό νὰ γεμίξῃ τὸ αἷμα του.

— Αὐτὰ ποὺ βλέπεις, εἶπε ὁ συμμορίτης ξανακλείνοντας τὸ στόμιό του πηγαδιοῦ με τὸ συρμάτινο δίχτυ, εἶναι ἓνα δείγμα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα. Αὐτὰ μπορεῖς τώρα νὰ τὰ πατήσης με τὸ παπούτσι σου νὰ ψοφήσουν. "Αλλὰ γιὰ λάβε ὑπ' ὄψιν σου τί ἔχει νὰ γίνῃ δὲν σου ριχτοῦν ὄλα μαζί.

Πάτησε τὰ μυρμήγκια καὶ τὰ σκότωσε. Τὰ μυρμήγκια ψόφησαν ἀφήνοντας μιὰ βαρεῖα ἄσκημη μυρουδιά.

— Δὲν εἶναι σπουδαῖος ὁ "Αγκαρτυ; ρώτησε ὁ συμμορίτης.

— Μὰ καὶ βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ ντέτεκτιβ προσπαθώντας νὰ καταπνίξῃ τὸ αἰσθηματὴς φρίκης ποὺ τὸν βασάνιζε. "Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μυρμήγκια ὁμως ὑπάρχουν καὶ φίδια ἐδῶ.

— Φυσικά. Ὑπάρχουν καὶ κόμπρες σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι. Στὸ πηγάδι εἶναι μονάχα τὰ μυρμήγκια.

"Ἐδειξε πρὸς τὰ ἀριστερὰ μιὰ πόρτα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

— "Ἐκεῖ εἶναι οἱ φαρμακερὲς κόμπρες, εἶπε.

Τὰ μάτια τοῦ ντέτεκτιβ καρφώθηκαν στὴν πόρτα αὐτή. Πίσω ἀπὸ ἐκείνη τὴν πόρτα βρισκόταν σίγουρα τὸ «διαμέρισμα» με τὰ φίδια. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα περνοῦσε στιγμὲς ἀγωνίας ἡ Λύντια. "Ὅλο τὸ αἷμα μαζεύτηκε στὸ κεφάλι του. "Ἐκανε μιὰ νευρική κίνηση σὰ νὰ ήθελε νὰ σπᾶσῃ τὰ σκοινιά ποὺ κρατοῦσαν δεμένα πίσω στὴ ράχη του τὰ χέρια. Φυσικά δὲν κατάφερε τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ πέτυχε ἦταν νὰ χωθῶν τὰ σκοινιά πρὸ βαθεῖα στὴ σάρκες του καὶ νὰ νοιώσῃ ἓνα δυνατό πόνο. Μιὰ ἀγρία ἀπελπίσια τὸν κυρίεψε. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ βρισκόταν στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου. "Ἐνὸς θανάτου φριχτοῦ καὶ ἀπαίσσιου. Θὰ τρελαίνονταν ἂν δὲν εὑρίσκε κά-

ποιο τρόπο να ξεφύγει απ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ποὺ τοῦ προετοίμαζαν. Ἐπρέπε νὰ ξεφύγει ὄχι μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ δική του σωτηρία ἐρχόταν σὲ δεύτερο πλάνο. Ἡ ζωὴ τῆς Λύντιας τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο.

— Λοιπὸν τώρα ποὺ εἶδες τὸ πηγάδι, τί λές; ρώτησε ὁ συμμορίτης. Θὰ δώσης ἀπάντησι σ' αὐτὰ ποὺ σὲ ρώτησε τὸ ἀφεντικὸ ἢ θὰ ἐξασκολουήσης νὰ παρασταίνης ἀκόμα τὸ μουγκό; Ἐκτὸς ἀν προτιμᾷς νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὰ δάσανα τοῦ μπάτσιου αὐτοῦ κόσμου. Ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη γιὰ μένα. Θὰ σηκώσω τὸ καπάκι τοῦ πηγαδιοῦ καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ θὰ βρεθῆς μέσα νὰ κάνης παρέα μὲ τὰ μυρμήγκια. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔχω ρίξει καμπόσους σ' αὐτὴ τὴν κόλασι. Ὁμολογῶ πῶς δὲν ἦταν τόσο εὐχάριστο ὅταν τοὺς ἀκουγα νὰ οὐρλιάζουν καθὼς τὰ μικρὰ αὐτὰ θηριάκια κολάτιζαν μὲ τὰ κρέατά τους. Ἀλλὰ οἱ διαταγὲς τοῦ ἀφεντικοῦ πρέπει νὰ ἐκτελοῦνται.

Μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴ φρίκη ὁ ντέτεκτιβ δὲ μίλησε. Τὸ βλέμμα του μονάχα εἶχε γίνῃ σκληρὸ σὰν ἀσπίδι. Ὅσοι ἐγνώριζαν τὸν Τζόε Ντικ ἤξεραν πῶς αὐτὸ τὸ βλέμμα σήμαινε πολλά. Ἐνας σπασμὸς στὸ πρόσωπό του εἶδειξε τὴν ἀπεγνωσμένη ἀπόφασιν ποὺ εἶχε πάρει.

— Λοιπὸν ἀπάντησε!, γκρίνιαζε ὁ συμμορίτης. Ἐνα νὰ ἢ ἕνα ὄχι νὰ τελειώσουμε!

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ντέτεκτιβ ἔχανε τὸ ρυθμὸ τῆς. Ὅλες οἱ ἴνες τοῦ γυμνασμένου κορμιοῦ του τετνώθηκαν ἑτοιμὲς νὰ σπᾶσουν καὶ πήδησε πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὸ σῶμα του τινάχθηκε σὰν βλήμα μὲ τὸ κεφάλιν σκυφτὸ καὶ βρόντησε μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη δύναμιν ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ συμμορίτη. Ὁ συμμορίτης βλαστήμησε κλονίστηκε καὶ ἀγωνίστηκε σηκώνοντας τὰ χέρια ψηλὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του. Μὰ ὁ ντέτεκτιβ πρὶν συνέλθῃ τινάξε τὸ κεφάλιν του πρὸς τ' ἀπάνω καὶ πέτυχε τὸ σασόνιν του. Ἦταν μιὰ καλοζυγισμένη κεφαλιὰ. Ὁ κακούργος τοῦτη τῇ φορᾷ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ἐπεσε ἀνάσκελα χωρὶς ὁμως νὰ ἀφήσῃ τὸ ὄπλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ἀδίσταχτα ὁ πισθάγκωνα δευτέρου ντέτεκτιβ ἔπεσε ἀπάνω του. Τὰ γόνατά του πῆσαν ἄγρια τὴν κοιλιά του καὶ τὸ στομάχιν τοῦ κακούργου καὶ τὰ δόντια του ζητούσαν νὰ κομματιάσουν τὸ μούτρο του. Ὁ ἀγώνας ὁμως αὐτὸς ὅπως καταλαβαίνει ὁ καθένας, ἦταν ἄνισος. Ἀδυνατώντας νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ χέρια του ὁ Τζόε Ντικ βρισκόταν σὲ μιὰν καταπληκτικὴ μειονεκτικὴ θέσιν ἀπέναντι τοῦ κακούργου ποὺ καὶ τὰ χέρια ἐλεύθερα εἶχε καὶ αὐτόματο διέθετε. Κυλίστηκεν στὸ χῶμα πλᾶ! στὸ πηγάδι ἀγκομαχώντας, μουσκεμένοι ἀπὸ τὸν ἰδρώτα μὲ πρόσωπα ἄγρια. Τοῦτη ἡ ἄνιση πάλη ἦταν γιὰ ζωὴ ἢ γιὰ θάνατο. Ἐαφνικὰ ὁμως ὁ Τζόε Ντικ ἀφήσῃ μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ. Ὁ κα-

κούργος κατώρθωσε να γλυ-
στρήσει και να ξεφύγει. Τόν εί-
δε να ανορθώνεται κι' αγωνί-
στηκε να σηκωθεί κι' αυτός.
Μα με δεμένα πίσω στη ράχη
τὰ χέρια τούτου ήταν ακατόρ-
θωτο και αδύνατο. 'Ο συμμο-
ρίτης γέλασε άπαισία. 'Ηταν
ένα γέλιο που γέμισε τήν ψυ-
χή του Τζόε Ντίκ μ' ένα ρίγος
φρίκης. Μέσα στά μάτια του
κακούργου έλαμπε μιὰ φλόγα
μίσους. Σήκωσε τὸ αυτόματο
και σημάδεψε τὸν ντέτεκτιβ
που κυλιόταν στὸ χῶμα.

— Θὰ σὲ σκοτώσω σὰ σκυ-
λί, Τζόε Ντίκ!, μούγγρισε.
Θὰ σὲ σκοτώσω κι' ὕστερα θὰ
ρίξω τὸ κουφάρι σου στά μур-
μήγια. 'Ετσι θὰ μάθεις πὼς
δὲν χωροῦν ἀστεῖα σ' αὐτὸ τὸ
σπίτι.

'Ο ντέτεκτιβ εἶδε τὸν κα-
κούργο νὰ κινή τὸ δάχτυλό του
στὴν σκανδάλη. 'Εκλεισε τὰ
μάτια. 'Ηταν ἡ τελευταία στι-
γμὴ τῆς ζωῆς του. Δὲν ὑπῆρ-
χε πιά καμμιά ἀμφιβολία πὼς
θὰ πέθαινε.

**Ἄ Ο πυροβολισμὸς
τῆς σωτηρίας**

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ που
ἀκούστηκε ἀντ' ἡ χησε
σάν ἀστροπέλεκτι στ'
αὐτιά του Τζόε Ντίκ. Τὸ βογ-
γητὸ που ἀκολούθησε ἔμοιαζε
μὲ μούγγρισμα βαδιού. 'Ο
Τζόε Ντίκ άνοιξε τὰ μάτια.
Εἶδε τὸν συμμορίτη μὲ τσακι-
σμένο τὸ δεξιὸ του χέρι νὰ
σκύβει γιὰ νὰ πιάσει μὲ τὸ ἀ-
ριστέρὸ τὸ αυτόματο που εἶχε
πέσει στὸ χῶμα. Μὰ τὴν ἴδια
στιγμὴ ἀντήχησαν δυὸ και-
νούργιοι πυροβολισμοί. 'Ο

συμμορίτης ἄφησε τὸ αυτόμα-
το και ἀνωρθώθηκε κρατών-
τας τὰ πλευρά του. Τρεκλίζον-
τας σάν μεθυσμένοι ἔκανε με-
ρικά βήματα πρὸς τὰ πίσω.
Τὰ πόδια του χτύπησαν στὸ
πεζούλι του πηγαδιού κι' ἔπε-
σε ἀνάσκελα. Τὸ συρμάτινο
δίχτυ λύγισε ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέ-
σι του και τὸ κορμὶ τοῦ κα-
κούργου βρέθηκε στὸ κενό.
Μιὰ ἄγρια σπαραχτικὴ κραυ-
γὴ, ἕνα οὐρλιαχτὸ παράφρο-
να γέμισε τὸν ἀέρα καθὼς ὁ
συμμορίτης κατρακυλοῦσε μὲ
τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω μέσα
στὸ βαθὺ πηγάδι μὲ τὰ μυρ-
μήγια.

'Ο Τζόε Ντίκ προσπάθησε
νὰ ξεχάσει αὐτὸ τὸ ἀνατριχια-
στικὸ οὐρλιαχτὸ και ἔρριξε ἕ-
να βλέμμα πρὸς τὸ σημεῖο ἀ-
πὸ ὅπου εἶχαν ἔρθει οἱ πυρο-
βολισμοί. Τὰ μάτια του στρογ-
γυλέψανε ἀπὸ ἔκπληξι και ἡ
καρδιά του δρόντησε χαρούμε-
να. Σκαρφαλωμένος στὸν μαν-
τρότοιχο εἶδε τὸν Ρούντυ
Μπάθ μὲ δυὸ περιστροφά, ἕνα
στὸ κάθε χέρι, νὰ τοῦ χαμογε-
λάει.

— 'Οκεῦ, ἀρχηγέ!, φώναξε
ὁ Ρούντυ καθὼς περνοῦσε μέ-
σα στὴν αὐλή. Νομίζω πὼς
δὲν τὰ κατάφερα ἄσκημα.

— Ρούντυ, εἶσαι ἐντάξει!,
εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Μὴ χάνεις ὁ-
μως οὔτε δευτερόλεπτο. Λύσε
μου τὰ χέρια γιατί ὑπάρχει
πολὺ δουλειὰ ἐδῶ ἀκόμα.

'Ο κρεμανταλᾶς γονάτισε
πλάι στὸν ντέτεκτιβ και μὲ
γοργές κινήσεις ἔκοψε μ' ἕνα
μαχαίρι τὸ σκοινὶ που κρατοῦ-
σε στὴ ράχη δεμένα τὰ χέρια
τοῦ Τζόε Ντίκ. 'Ο ντέτεκτιβ

σγκώθηκε. "Έκανε μερικές κινήσεις να ξεμουδιάσει και άρπαξε το αυτόματο του συμμορίτη που βρισκόταν δίπλα στο πηγάδι.

— Νομίζω πώς έφτασα πάνω στην ώρα, είπε ο Ρούντυ. Είχα σβερκώσει δύο μούτρα και τα ανάγκασα να ξεράσουνε τα δσα ήξεραν για τη Λύντια. Άλλα δέ φανταζόμουνα πώς θα εύρισκα έσένα, Τζόε, έδω. Που είναι η Λύντια;

— Έλα μαζί μου, Ρούντυ!, διέταξε ο ντέτεκτιβ.

Με τα πιστόλια στα χέρια και το δάχτυλο στη σκανδάλη προχώρησαν προς το βάθος της αΐλης όπου βρισκόταν η πόρτα που έφερε στο «διαμέρισμα» με τις κόμπρες.

— Έχε στο νου σου να με καλύψεις, Ρούντυ. Έδω μέσα είναι η φωλιά των έμφορητών, είπε νευρικά ο Τζόε Ντίκ.

Στο δωμάτιο
με τα φίδια

Η ΠΟΡΤΑ ήταν κλειδωμένη. Ο ντέτεκτιβ έβγαλε από τη μυστική τσέπη του σακκακιού του ένα μικροσκοπικό έλασμα μπροστά στο όποιο καμιά κλειδαριά δεν μπορούσε να αντισταθή. Το πέρασε στην κλειδαριά και με μια έλαφρη κίνηση η πόρτα άνοιξε.

— Μείνε έδω Ρούντυ!, διέταξε. Καί χτύπα στο ψαχνό αν παρουσιαστή κανείς στην αΐλη.

— Έν τάξει, άρχηγέ!, είπε ο Ρούντυ ξύνοντας τη μύτη

του με την κάνη ενός πιστολιού. Μην άργήσης μονάχα, γιατί δέν ξέρεις τί γίνεται.

Ο Τζόε Ντίκ δέν άπάντησε. Με το δάχτυλο στη σκανδάλη του αυτόματου του άπομακρύνθηκε από την πόρτα και προχώρησε με βήμα γάτας σ' ένα στενό διάδρομο που άνοιγόταν μπροστά του. Δεξιά κι' άριστερά του σ' αυτόν τόν διάδρομο ύπήρχαν πόρτες. Το βλέμμα του έρευνητικά και γοργά έπεφτε δεξιά κι' άριστερά. Με όρθο τ' αΐτί, έτοιμος να αντιμετώπιση κάθε κίνδυνο στάθηκε στη μέση τού διαδρόμου. Κάπου εκεί κοντά, άκουσε έναν πνιχτό άναστενογμό. 'Η καρδιά του περισσότερο κι' όχι π' αΐτιά του έπιασαν αυτόν τόν στεναγμό. Προχώρησε μερικά βήματα. Ο άναστενογμός άκούστηκε πάλι. Τούτη τη φορά έοχόταν από πολύ κοντά. Μια πόρτα βρισκόταν στο άριστερό του χέρι. 'Η πόρτα είχε ένα στενό σιδερόφραχτο παραθυράκι. Έοριξε μια ματιά στο έσωτερικό τού δωματίου από αυτό το παραθύρο κι' ένοιωσε την άναπνοή του να σπασματά.

'Η Λύντια Τόρεν ήταν εκεί. Χλωμή στη μέση αΐτης της κόμωσης. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο φόβο και θρόμβοι ιδρώτα κατσακυλούσαν από το μέτωπό της. Γύρω της σέρονονταν τρεις μεγάλες κόμπρες. Τα φοβερά έσπετά άνασφίκωναν κάθε τόσο το κεφάλι καί τα χάντρι να μάτια τους καρφώνονταν άπάνω της ενώ από το στόμα τους ξεπεταγόταν η διχαλωτή γλώσσα τους.

— Μείνε ακίνητη, Λύντια, είπε χαμηλόφωνα ο Τζόε Ντίκ. Μή γυρίσης προς την πόρτα. Ούτε την ελάχιστη κίνηση, Λύντια. Είμαι κοντά σου, μη φοβάσαι. Δεν πρέπει να ξεαγριώσης αυτά τα φίδια. Πρόσεχε καλά τί θα σου πώ. Με άκουσε; 'Η κοπέλλα ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Δέ σάλεψε όμως. Δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Κατανίκησε την αδυναμία της. Αυτή ή φωνή του ανθρώπου που αγαπούσε παράφορα τής έδινε δύναμη και θάρρος. Κίνησε ελαφρά τα βλέφαρά της. Αυτό ήταν σημάδι πώς ήταν έτοιμη να άκουση τις οδηγίες του υτέκτιβ.

— Θ' άνοιξω την πόρτα, Λύντια. Έχω ένα αυτόματο στα χέρια, συνέχισε το ίδιο χαμηλόφωνα ο υτέκτιβ. Θ' άνοιξω και θα πυροβολήσω στο κεφάλι τα έρπετα που βρίσκονται κοντά σου. Μή φοβηθής. Κράτησε την ψυχραιμία σου. Όταν δής τα τρία φίδια χτυπημένα τρέξε στην πόρτα, πριν προφτάσουν τα άλλα που βρίσκονται πιο μακριά να ριχτούν. Κατάλαβες;

'Η Λύντια Τόρεν με μιάν θανάσιμη ώχροπτητα στο πρόσωπο ένευσε «ναί» κουνώντας και πάλι τα βλέφαρά της. 'Ο υτέκτιβ πήρε μιá βαθεία άναπνοή. Χρησιμοποιώντας και πάλι το μικρό έλασμα παραβίασε την κλειδαριά τής πόρτας και την άνοιξε έντελώς άθόρυβα. Σχεδόν άμεσως πυροβόλησε. Το χέρι του, μολονότι ήταν βαθεία συγκινημένος, δέν έτρεμε καθόλου. Τρία καφτά μολύβια πολτοποιήσαν

τα κεφάλια των τριών φιδιών.

— Τρέξε, Λύντια!, φώναξε.

Είδε τις άλλες κόμπρες να άνασκηκώνουν ξαφνιασμένες το κεφάλι έτοιμες να όρμήσουν. 'Η καρδιά του χοροπήδησε. 'Η Λύντια έκανε μιάν άπεγνωσμένη προσπάθεια κι' έτρεξε προς την πόρτα. Πριν φθάση όμως στο κατώφλι ένοιωσε να χάνη τις αισθήσεις της. Τα γόνατά της λυγίσανε κι' ήταν έτοιμη να σωριαστή. Μ' ένα πήδημα ο Τζόε Ντίκ δρέθηκε κοντά της. Την άρπαξε στην άγκαλιά του και βγήκε από την κόμαρη. Έκλεισε πίσω του την πόρτα και προχώρησε προς την έξοδο του διαδρόμου.

— Τζόε, ψιθύρισε ή Λύντια. Τζόε, ήταν φοβερό.

'Η γάτα εξαφανίζεται...

ΥΣΤΕΡΑ από δέκα λεπτά ή Λύντια είχε συνέλθει έντελώς. 'Ο Τζόε Ντίκ, ή Λύντια Τόρεν κι' ο Ρούντυ είχαν άπομακρυνθή από τη φωλιά του Λέντ Άγκαρτυ, ακροφλώνοντας από τον μανδρότοικο. Περιπάτησαν κάμποσο και ο υτέκτιβ σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε.

— Ρούντυ, σου παραδίνω τη Λύντια, είπε στο βοηθό του. Θα πάτε κατ' ευθείαν σπίτι και θα με περιμένετε.

— Έσύ, Τζόε; Δεν θάρθης μαζί μας, Τζόε; ρώτησε με φωνή που έτρεμε ή κοπέλλα.

'Ο υτέκτιβ την καθησύχασσε:

— Σε λίγο θα είμαι κοντά σου, αγάπη μου!, τής είπε. Έχω να τελειώσω άκόμα κά-

ποια δουλειά.

Τὸ ταξί ἔφυγε. Ὁ Τζόε Ντικ πήγε σ' ἕνα περίπτερο πωλήσεως ἡμερησίων κι' ἔκαμε ἕνα λιγώλογο τηλεφώνημα στὸν ἰνσπέκτορ Τόρενσον. Ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ποῦ ἦταν ἐγκαταστημένος ὁ Ἄγκαρτν καὶ κατέληξε:

— Ἐγὼ ξαναγυρίζω ἐκεῖ, ἰνσπέκτορ. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσης. Πρέπει νὰ τὸν μπλοκάρουμε.

— Ἐχω ἔτοιμους τριάντα διαλεχτούς ἀντρες, Τζόε! Ἐφτασα!

Ὁ ντέτεκτιβ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ περίπτερο. Ἐνα λεπτό ὅμως ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ἕνας ὑποπτος τύπος ποῦ εἶχε παρακολουθήσει χωρὶς νὰ φαίνεται τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Τόρενσον πλησίασε τὸ τηλέφωνο καὶ ἔκανε ἕνα βιαστικὸ τηλεφώνημα.

— Ἐδῶ Τσάρλι, ἀφεντικὸ, εἶπε. Ἐχε τὸ νοῦ σου! Ἡ ἀστυνομία σὲ λίγο θὰ μπλοκάρῃ τὸ σπίτι. Ὁ Τζόε Ντικ δὲν εἶναι στὸ πηγάδι μὲ τὰ μωρμύγκια ὅπως λογάριάζες. Εἶναι ἐλεύθερος καὶ εἰδοποίησε τὸν ἐπιθεωρητὴ Τόρενσον. Θὰ κυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ θὰ σὲ πιάσουν.

Ἀκούστηκε μιὰ βαρεῖα βλαστήμια ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος καὶ τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε.

— Τὸ πουλί πέταξε!, εἶπε ὁ Τζόε Ντικ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασε μαζὶ μὲ τοὺς ἀντρες του στὸ σπίτι τοῦ Ἄγκαρτν ὁ Τόρενσον. Μυρίστηκε τὸ δόκανο καὶ τσοκασε. Τὸ σπίτι εἶναι ἔρημο.

— Τὴν πάθαμε, Τζόε, γκρίνιαξε ὁ ἰνσπέκτορ.

— Δὲν τελείωσε ἀκόμα τὸ παιχνίδι, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀποκρίθηκε ἀνάβοντας τσιγάρο ὁ ντέτεκτιβ. Ὁ τελευταῖος γύρος θὰ εἶναι δικός μας. Ὁ Λέντ Ἄγκαρτν τὴν ἔχει ἀσκημα. Τὸν ζαλίσαμε. Κάπου θὰ παραπατήση καὶ θὰ πέση στὴν ἀγκαλιά μας.

Ἐνας ἀκόμη οὐρανοξύστης καίγεται

ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ τρεῖς μέρες πέρασαν ἥσυχαι. Ὁ Λέντ Ἄγκαρτν δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς. Τὰ καλύτερα λαγωνικά τοῦ Ἐφ—Μπι — Ἄ' εἶχαν κινητοποιηθῆ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς καινούργιας φωλιάς του. Ὅλες οἱ ἐρευνές ὅμως ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ Τζόε Ντικ ἔξ ἄλλου κινήθηκε μὲ τὸ δικό του τρόπο. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πλήθος συλλογισμῶν ποῦ ἔκανε, ἀνέθεσε στὸν Ρούντυ μιὰ δουλειά.

— Θέλω νὰ συγκεντρώσης στοιχεῖα γι' αὐτὰ τὰ πρόσωπα, τοῦ εἶπε, καὶ τοῦ ἔδωσε ἕναν κατάλογο μὲ μερικὰ ὄνομα. Κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς τους μ' ἐνδιαφέρει Ρούντυ. Ὅλοι εἶναι μελλοθάνατοι. Ἐχουν λάβει ἐκβιαστικὲς ἐπιστολές ἀπὸ τὸν Λέντ Ἄγκαρτν ποῦ τοὺς ἀπειλεῖ μὲ θάνατο. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρουμε τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς τους. Κατάλαβες, Ρούντυ;

Ὁ κρεμανταλάς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κατάλαβα, ἀρχηγέ. Σοὺ χρειάζονται στοιχεῖα γιὰ νὰ

γράφης τις νεκρολογίες τους.
 'Ο Τζόε Ντικ άναστάναξε
 γεμάτος άπελπισία.

— Κάνε αυτό που σου λέω,
 Ρούντυ!, είπε. Μή ζητάς λε-
 πτομέρειες.

'Ο Ρούντυ έρριξε μιá ματιá
 στόν κατάλογο με τá όνόματα
 που τού είχε δώσει ό ντέτε-
 κτιβ. Μέσα σ' αυτόν τόν κα-
 τάλολο αναφέρονταν τá όνόμα-
 τα τών "Έντυ Μόρεϋ, Ρόμπερτ
 Μπλουίντ, "Έντγκαρ Μόρινς,
 Ζώρζ "Όσκαρ και Μάκκ Νιού-
 τον. Διάβασε δυό φορές τó κά-
 θε όνομα άνασήκωσε τούς ώ-
 μους του και έφυγε.



'Ο Ρούντυ μ' ένα πήδημα τού κατάφερε τρίτη γροθιά στο σαγόνι.

Ὁ Τζός Ντικ ἔμεινε μόνος καὶ θυθίστηκε σὲ σκέψεις. Δυὸ κυρίως προβλήματα ἦταν ποὺ τὸν βασάνιζαν αὐτὲς τὶς μέρες. Τὸ ἓνα ἦταν τὸ πῶς οἱ ἐμπρηστές μὲ τὶς πράσινες φόρμες ἐμπαιναν στοὺς οὐρανοξύστες ποὺ καίγονταν καὶ πῶς κατόπιν χάνονταν, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε δῆ ποτὲ νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὶς ἐξόδους τῶν κτιρίων. Τὸ ὅτι κυκλοφοροῦσαν ἀνετα μέτα στὶς φλόγες ξαλαφρώνοντας τὰ διάφορα χρηματοκιβώτια τῶν γραφείων ἀπὸ τὰ δολλάρια δὲν τοῦ φαινόταν καὶ τόσο παράξενο. Ἦταν βέβαιος πῶς οἱ φόρμες κι' οἱ κουκούλες ποὺ φοροῦσαν ἦταν κατασκευασμένες ἀπὸ μιὰ ἀγνωστὴ μέχρι τῆς στιγμῆς πλαστικὴ ὕλη ποὺ τοὺς προστάτευε ἀπὸ τὴ φωτιά. Τὸ δευτέρου προβλημα ἦταν τὸ πότε καὶ ποῦ εἶχε ξανακούσει τὴ φωνὴ τοῦ Ἀγκαρτυ. Ὁ Ἀγκαρτυ μιλοῦσε κι' εἶχε κινήσεις ποὺ τοῦ θυμίζαν κάποιον ἄλλον. Μὰ δὲν μπορούσε ὅσο κι' ἂν βασάνιζε τὴ μνήμη του νὰ θυμηθῆ ποιὸν ἀκριβῶς τοῦ θυμίζαν. Εἶχε τὴν ἱδέα πῶς ὁ Ἀγκαρτυ δὲν τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστος.

Ἀπλῶσε τὸ χέρι καὶ πῆρε μιὰ ἐφημερίδα ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Ὁ «Κήρυξ τῆς Νέας Ὠρόκης» ὅπως ἄλλοτε καὶ ἄλλες οἱ ἄλλες ἐφημερίδες, συνέλιξαν τὴν ἀναγραφὴ λεπτομερειῶν σχετικὰ μὲ τοὺς ἐμπρησμούς καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς σπείρας τοῦ Λέντ Ἀγκαρτυ. Ἐπίσης περιέγραφαν κάτω ἀπὸ χτυπητοὺς τίτλους τὴν τελευταία περιπέτεια τοῦ ντέκτιβ Τζός

Ντικ καὶ τῆς μηστῆς του Λύντιας. Στὸν «Κήρυκα» δημοσιεύονταν ἀκόμα καὶ συνεντεύξεις μὲ τοὺς πέντε μελλοθάνατους. Ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς ἐξέχοντες πολίτες τῆς Νέας Ὠρόκης οἱ δυὸ ἰδιαίτερος ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς Γάτας ἦταν ἀναμφισβήτητα ὁ Ἔντυ Μόρεϋ, διευθυντῆς καὶ μεγαλύτερος μέτοχος τῶν Ἀσφαλείων Πυρὸς καὶ Θαλάσσης καὶ ὁ Ρόμπερτ Μπλουτ, πρόεδρος καὶ σχεδὸν κάτοχος ὅλων τῶν μετοχῶν τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας «Φοίνιξ». Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀσφαλιστές ἦταν ἰδιοκτῆτες οὐρανοξυστῶν στὸ Μανχάτταν καὶ εἶχαν πάρει νέες ἀπειλὴ. Στὶς συνεντεύξεις Ἀγκαρτυ. Κι' οἱ δυὸ ὅμως ἀσφαλιστές δὲν φαινόταν νὰ βεβαιάζουν ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ εἰχάπειλῃ. Στὶς συνεντεύξεις τοῦ εἶχαν δώσει στὸ συντάκτῃ τοῦ «Κήρυκα» δὴλωναν παλληκαριστικὰ πῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑποκύβουν στὸν ἐκβιασμό.

«Ἴσως εἶμαι ὁ περισσότερο ζημιωμένος ἀπὸ ὅλους ἐτόνιζε ὁ Ἔντυ Μόρεϋ. Κατὰ μιὰ σατανικὴ σύμπτωση οἱ περισσότεροὶ οὐρανοξύστες ποὺ κῆκαν μέχρι τώρα ἦταν ἀσφαλισμένοι στὴν ἔταιριά μου. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ὑποχρεωθήκαμε νὰ καταβάλουμε πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν κτιρίων ποὺ ἔκαψε ἡ συμμορία τοῦ Ἀγκαρτυ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ μὲ κἀν νὰ δεχτῶ τὸν ἐκβιασμό. Ἴσως, πρὶν λίγες μέρες εἶχα ἄλλη γνώμη. Τώρα ἔχω ἀπεφασίσει νὰ μὴν ὑποκύβω». Τὰ ἴδια περίπου δὴλωνε στὴ

συνέντευξί του και ο Ρόμπερτ Μπλουίντ, ο διευθυντής του «Φοίνικος». «Καταλαβαίνω, είπε στον δημοσιογράφο που του είχε πάρει συνέντευξη, ότι όσο υποχωρούμε, τόσο πιο θρασύς γίνεται ο κακούργος. 'Αποφάσισα λοιπόν κι' εγώ ν' άρνηθώ τον έκβιασμό.». 'Αντίθετα άλλοι τόνιζαν στις συνεντεύξεις τους πώς, μία και η αστυνομία ήταν άνικανη να προστατεύσει τη ζωή τους και την κτηματική τους περιουσία, θά' έστελναν το ποσό που ζητούσε ο 'Αγκαρτν «για να μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι».

Ο Τζέε Ντίκ πέταξε την έφημερίδα και σηκώθηκε.

— Νομίζω πώς οι τελευταίο έχουν περισσότερο δίκιο από τους πρώτους!, μουρμούρισε. Ο 'Αγκαρτν είναι ένας αληθινός σατανάς κι' άφου έμεις δέν μπορούμε να τον συλλάβουμε...

Τό τηλέφωνο χτύπησε. Ο ντέτεκτιβ σήκωσε το άκουστικό.

— Έσού Τζέε; άκούστηκε μία φωνή γεμάτη άγωνία από την άλλη άκρη του σύρματος.

— Ναι, ίνσπέκτορ, έγώ! Τί συμβαίνει; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Τζέε από τον τόνο της φωνής του έπιθεωρητού Τόρενσον. Έχεις πάλι κανένα συνταρακτικό νέο;

— Ο 'Αγκαρτν ξανάρχισε τη δοάσι του, Τζέε! Αυτή τη στιγμή ο ούρανοξύστης του 'Εντυ Μόρεϋ στο Μανχάταν καίγεται. Έλα γρήγορα στην 'Αϊρσαρ Στρήτ!

— Έρχομαι, ίνσπέκτορ!

Πέντε πράσινα φαντάσματα

Ο Ι ΦΛΟΓΕΣ είχαν τυλίξει τον μεγάλο ούρανοξύστη της 'Αϊρσαρ Στρήτ, όταν έφτασε επί τόπου ο Τζέε Ντίκ. Είχαν φτάσει εκεί νωρίτερα πολλοί αστυνομικοί και όλόκληρη η δύναμις της πυροσβεστικής ύπηρεσίας. Αστυνομικοί και πυροσβέστες πάλευαν άπεγνωσμένα για να σβύσουν τη φωτιά μολονότι ήταν βέβαιοι πώς κάθε προσπάθειά τους, όπως και τις προηγούμενες φορές, θ' άπέβαινε μάταια. Ο ούρανοξύστης ιδιοκτησία του Μόρεϋ είχε 101 όρόφους και χιλιάδες άνθρωποι εργάζονταν μέσα σ' αυτόν. 'Απεργιαπτες σκληρές πανικού ζετυλιγονταν μέσα στο φλεγόμενο κτίριο όταν πήδησε από το αυτοκίνητό του ο ντέτεκτιβ.

— Τα πράγματα έγιναν άκριβώς όπως και τις προηγούμενες φορές, Τζέε, του είπε ο Τόρενσον που βρισκόταν εκεί. Ο άέρας πήρε φωτιά και οι φλόγες απλώθηκαν σ' όλους ταυτόχρονα τους όρόφους. Ο διάλος να με πάρη άν καταλαβαίνω τίποτα. Θάχουμε πάλι πολλά ανθρώπινα θύματα.

Ο Τζέε Ντίκ προχώρησε προς τον άρχηγό των πυροσβεστών. Ο άρχιπυροσβέστης χαιρέτησε τον ντέτεκτιβ με σεβασμό:

— Θέλω μία φόρμα άμιάντου και μία συσκευή όξυγόνου, του είπε.

— Ο περίπατος μέσα στις φλόγες είναι πολύ επικίνδυ-

νος κ. Τζόε, ἀποκρίθηκε αὐτός. Ἡ πυρκαϊά θρῖκεται στὴν ἔκτασί της. Ἄν ἐπιμένετε ὅμως.

— Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητος αὐτός ὁ περίπατος, ἐπέμεινε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ὅκέϋ! Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἔχω καμμιὰ εὐθύνη, γιὰ ὅ,τι σὰς συμβῆ.

Μέσα σὲ λίγα λεπτά ὁ Τζόε Ντίκ ἦταν ἔτοιμος. Προχώρησε πρὸς τὴν κυρία εἰσοδο τοῦ οὐρανοξύστη καὶ ρίχθηκε ἀδίσταχτα μέσα στὶς φλόγες. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ λύσει τὸ μυστήριον τῶν πράσινων φαντασμάτων. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ τὰ παράδοξα πλάσματα ἦταν οἱ ἔμπρηστές. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ ὅμως ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔδινε ἀπάντησι στὸ πρόβλημα ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε. Πῶς ἔμπαιναν καὶ πῶς ἔφευγαν αὐτοὶ οἱ πράσινοι σατανάδες ἀπὸ τοὺς φλογισμένους οὐρανοξύστες.

Ὁ ντέτεκτιβ προχώρησε προσπερνώντας τοὺς πυροσβέστες καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει τὴ φαρδεῖα μαρμαρίνη σκάλα ποῦ ἔφερνε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο στοὺς ἑπάνω ὀρόφους. Οἱ καπνοὶ κι' οἱ φλόγες τὸν τῦλιγαν καὶ κάθε τόσο χανόταν μέσα στὴ θάλασσα τῆς φωτιάς. Ἡ ἀπὸ ἀμίαντο φόρμα ὅμως τὸν προστάτευε ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ ἡ ἀναπνευστικὴ συσκευὴ ποῦ εἶχε στὴ ράχη του τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀναπνέῃ ὀξευγόνο. Στὸν τρίτο ὄροφο σταμάτησε. Πίσω ἀπὸ τὴν ἀντιασφυξιογόνου προσωπίδα του

τὰ μάτια του τρεμόπαιζαν. Ἐκεῖ, μερικὰ μέτρα μπροστὰ του, ἦταν πέντε ἀπὸ τὰ πράσινα αὐτὰ τέρατα ποῦ ζητοῦσε. Οἱ σατανάδες μὲ τὶς πράσινες φόρμες εἶχαν ἐπιδοθῆ στὴ συνηθισμένη δουλειὰ ποῦ ἔκαναν ὕστερα ἀπὸ κάθε πυρκαϊά. Ληλατοῦσαν τὰ χρηματοκιβώτια τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν. Ὁ Τζόε Ντίκ κρούφηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα μπετόν καὶ περίμενε. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν. Κάποτε θὰ τελείωναν τὴν διαπραγῆ καὶ θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὸν οὐρανοξύστη. Αὐτὸ τὸ πῶς θὰ ἔφευγαν ἐνδιέφερε τὸν ντέτεκτιβ.

Πραγματικὰ δὲν περίμενε πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, εἶδε τοὺς πέντε συμμοριῆτες νὰ κατευθύνονται πρὸς τὴ σκάλα. Ἦταν φανερό πῶς εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειὰ τους καὶ ἐπέστρεφαν, ἀκολουθώντας φυσικὰ τὸν ἴδιον δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἦρθαν. Ἐντελῶς ξέγνοιαστοι καὶ ἀνύποπτοι ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὶς σκάλες ποῦ ἔφερναν στὸ ἰσόγειο. Δὲν μπορούσαν νὰ φαντασθοῦν ὅτι διὰ ἀγρυπνα μάτια, τὰ μάτια τοῦ διασῆμου κακουργοκνηοῦ, τοὺς παρακολουθοῦσαν, παραμονεύοντας τὴν κάθε τους κίνησι. Πότε πῶς ἀπὸ τὶς φλόγες, πότε μέσα στὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ κρυμμένος ὁ ντέτεκτιβ ἐρχόταν τὸ κατόπι τους. Τοὺς εἶδε νὰ φτάνουν στὸ ἰσόγειο. Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκαν. Ὑστερα ὅμως συνέχισαν νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ ὑπόγειο. Τὸ ὑπόγειο ἦταν ἐπίσης γεμάτο καπνοῦς,

ή πυρκαϊά όμως δεν είχε φτάσει ακόμα εδώ. Διέσχισαν τον στενό διάδρομο που έφερνε στις εγκαταστάσεις της κεντρικής θερμάνσεως, πέρασαν σ' ένα άλλο χώροισμα και βγήκαν σ' ένα φαρδύ χώλ. Το σκοτάδι εδώ ήταν πυκνό. Ούτε οι ανταύγειες της φωτιάς έφταναν, ούτε φυσικά ηλεκτρικό φώς υπήρχε αφού οι φλόγες είχαν καταστρέψει όλα τα καλώδια. Ένας από τους πέντε έβγαλε ένα ηλεκτρικό φανάρι και ο ντέκτεκτιβ είδε το φωτεινό τόξο να ψάχνει το τσιμεντένιο πάτωμα.

Ένας άλλος έσκυψε και άνασκήκωσε μια σιδερένια πλάκα. Τα μάτια του Τζόε Ντικ άστραψαν σαν άστράλι. 'Επί τέλους! Το μυστήριο έπαυε πιά να είναι μυστήριο! 'Ηταν τόσο απλό και όμως κανείς δεν το είχε σκεφτή. Οι κακούργοι χρησιμοποιούσαν τον άγωγό άποχετεύσεως των άκαθάρτων νερών του ούρανοξύ στη για τη δουλειά τους. 'Ολοι οι ούρανοξύστες, όπως και οι μικρές και μεγάλες πολυκατοικίες, έχουν τον άγωγό άποχετεύσεως που καταλήγει στο κεντρικό δίκτυο ύπνόνμων της μεγάλης πολιτείας. 'Από τις ύπνόνμους έρχονταν κι' από τις ύπνόνμους έφεναν οι έμπρηστές αφού τελείωναν το έργο της καταστροφής και της λεηλασίας που τους είχε άνατεθή.

'Από το άνοιγμα του άγωγού άποχετεύσεως χάνονταν ένας—ένας τώρα οι άνθρωποι με τις πράσινες κουκούλες και φόρμες. 'Ο τελευταίος κατέβη

κε κλείνοντας πίσω του το καπάκι του άγωγού.

'Ο Τζόε Ντικ περίμενε λίγο. Κι' όταν ύπολόγισε πώς οι κακούργοι θα είχαν προχωρήσει κάμποσο, πλησίασε την είσοδο του άγωγού. Σήκωσε το καπάκι και γλύστρησε στην ύπνόνμο. 'Η ύπνόνμος ήταν φαρδειά με δυό στενά πεζοδρόμια, στις άκρες, ένα στην κάθε πλευρά. Τα άκάθαρτα νερά κυλούσαν σ' ένα βαθύ τσιμεντένιο χαντάκι που υπήρχε στη μέση. Το ηλεκτρικό φανάρι που χρησιμοποιούσαν για να βαδίζουν οι συμμορίτες τον βοήθησε να τους άνακαλύψει εύκολα. 'Αδίστοχτα τους πήρε το κατόπι φροντίζοντας να βαδίξει όσο γίνεται πιο άθόρυβα.

— Τώρα σίγουρα θα με πάνε στη φυλιά τους, μουρμούρισε χαμογελώντας ο ντέκτεκτιβ. Νομίζω πώς ο Λέντ 'Αγκαρτν θα καθήση, πολύ σύντομα στην ηλεκτρική καρέκλα.

Μια άγρια μάχη
στις ύπνόνμους...

ΜΙΣΗ άρα περίπου κράτησε η παρακολούθησι. 'Ο Τζόε Ντικ ύπολόγισε, μολονότι τόσο αυτός όσο και οι συμμορίτες ήταν ύποχρεωμένοι να βαδίζουν άργά και προσεχτικά, ότι τώρα θα βρισκόταν πολύ μακριά από τον φλεγόμενο ούρανοξύστη του 'Εντυ Μόρεϋ. Οι άνθρωποι με τις πράσινες φόρμες φαίνεται ότι γνώριζαν καλά τον δρόμο που έπρεπε να

ἀκολουθήσουν. Μέσα στις ἀπειρες διακλαδώσεις, στις ἀπώτομες στροφές, και τις ἀδιεξόδους στοές που συναντούσαν ἐκείνοι βάδιζαν με σταθερό βήμα, σίγουροι για την κατεύθυνσι που είχαν.

Ὁ ντέτεκτιβ πέταξε τὴ σκευὴ ὀξυγόνου καὶ ἐλευθέρωσε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν ἀντιασφυξιογόνου προσωπίδα. Ἔτσι θὰ μπορούσε σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ κινηθῆ πιὸ σβέλτα καὶ περισσότερο ἄνετα. Ἡ φόρμα ἀπὸ ἀμίαντο ποὺ φοροῦσε δὲν τὸν ἐμπόδιζε καὶ τόσο. Ἦταν ἄλλωστε δύσκολο νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτὴν τούτη τὴ στιγμή. Ἐαφνικὰ σταμάτησε καὶ κόλλησε τὴ ράχη του στὸν γεμάτο ὑγρασία τοῖχο. Οἱ πέντε κουκουλοφόροι εἶχαν σταματήσῃ κι' αὐτοί. Σταμάτησαν καὶ κύτταξαν πρὸς τὰ πίσω. Μέσα ἀπὸ τὴς τρύπες τῆς πράσινης κουκούλας ποὺ φοροῦσαν τὰ μάτια τους ἐρεύνησαν τὸ σκοτάδι. Πέντε ηλεκτρικὰ φανάρια ἔσπειλαν δέσμες φωτὸς πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Τζόε Ντικ κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ ἔμεινε ἀσάλευτος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἔγινε ἓνα μὲ τὸν σκοτεινὸ τοῖχο. Ἦταν φανερό πὼς οἱ συμμοριῆτες εἶχαν ἀκούσει κάποιον ὑποπτο θόρυβο πίσω τους καὶ σταμάτησαν ἔαφνιασμένοι. Ἴσως τὸν θόρυβο αὐτὸ τὸν εἶχε κάνει ὁ ντέτεκτιβ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ.

Τὰ φωτεινὰ τόξα μαχαίρωσαν τὸ σκοτάδι σάρωσαν καὶ τὰ δυὸ πεζοδρόμια τῆς ὑποῦ μου κι' ὕστερα ἔπεσαν στὸν

βούρκο ποὺ κυλοῦσε στὸ χαντάκι τῆς μῆσης.

— Κάποιος ἀρουραῖος θὰ ἦταν!, εἶπε κάποιος.

Ἐρβησαν τὰ φανάρια τους καὶ ἔκαμψαν ἀριστερά. Ὁ Τζόε Ντικ τοὺς ἀκολούθησε. Πρὶν περάσῃ τὴ στροφή, κοντοστάθηκε. Ἐσκυψε καὶ τοὺς εἶδε. Εἶχαν σταθῆ κάτω ἀπὸ ἓνα καγκελωτὸ στόμιο τῆς ὑποῦ μου. Πέτρινες σκάλες ὠδηγοῦσαν ὡς αὐτὸ τὸ στόμιο. Οἱ δυὸ πρῶτοι εἶχαν φτάσει κι' ὄλας στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ἀνασήκωσαν τὴ σιδερένια σχάρα καὶ βγήκαν ἔξω. Ὁ Τζόε προχώρησε. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τοῦ εἶχαν γυρίσει τώρα τὴ ράχη καὶ ἀνέβαιναν κι' αὐτοὶ τὰ πέτρινα σκαλοπάτια. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς χάσει.

Ἀπὸτομα ὁμως ὁ τελευταῖος γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω. Εἶδε τὸν Τζόε Ντικ κι' ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγή. Οἱ δυὸ ποὺ εἶχαν προχωρήσει γύρισαν ἔαφνιασμένοι καὶ βλαστήμησαν. Ὁ ντέτεκτιβ ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὸ μέρος τους ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ὠπισθοχώρησε. Ὡπλισμένα χεῖρα μὲ ξίφη ποὺ ὑπήρχαν κάτω ἀπὸ τὴς πράσινες φόρμες τινάχτηκαν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀπαίσια σαρκαστικὰ γέλια γέμισαν τὴν ὕπουμο.

Ὁ Τζόε Ντικ ἔφερε μηχανικὰ τὸ χεῖρ στὴ μασχάλη. Μὰ τὸ πιστόλι δὲν δρισκόταν ἐκεῖ. Ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ φόρμα ἀμίαντου ποὺ φοροῦσε. Ἀναρρίγησε. Βρισκόταν ὄσπλος στὴ διάθεσι αὐτῶν τῶν αἰμοβόρων ληστῶν ποὺ φυσικὰ δὲν ἔπρόκειτο νὰ τὸν λυπη

βούν. Ἐκανε μερικά θήματα πίσω. Ἐνα μικρὸ βαρέλι βρέθηκε πλάϊ του. Ἦταν, σίγουρα, ἓνα ἀχρηστο βαρέλι πού κάποιος ἀγνωστος εἶχε πετάξει ἐκεῖ ἀνοίγοντας τὴ σχάρα τῆς ὑπονόμου. Ἀρπάξε τὸ βαρέλι καὶ χρησιμοποιώντας το σάν ἀσπίδι ἀπέφυγε τὰ πρῶτα χτυπήματα. Οἱ μακρυὲς λεπίδες τῶν μαχαριῶν σφυρίζοντας ἔπεσαν μὲ λύσσα στὸ βαρέλι. Οἱ συμμοριῖτες ἔγιναν περισσότερο ἀγριοί. Δυὸ βαθεῖες ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ μέτωπο τοῦ Τζόε Ντίκ. Ἦταν φανερὸ πῶς αὐτὸ τὸ παιχίδι δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ πολὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν του στριφογύρισαν μέσα στις κόγχες τους. Εἶδε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ του μὲ προτεταμένον τὸ ξίφος. Κάτω ἀπὸ τὴν πρῶτη σιγή κοκκίλα τὸ βλέμμα του ἐμοιάζε σάν πυρωμένον κάρβουνο.

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲ ἓνα γοργὸ βλέμμα ἀναμέτρησε τὴν κατάστασι. Δὲν ὑπῆρχε καὶ ῥοδὸς γιὰ διαταγμούς. Γύρισε ἀπότομα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πέταξε μὲ δύναμι τὸ βαρέλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ συμμοριῖτη. Τὸ βαρέλι πέτυχε κατακέφαλα τὸν κακοῦργο καὶ τὸν πέταξε ἀναίσθητο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ὑπονόμου. Τὸ σπαθὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ὁ Τζόε Ντίκ μὲ μιάν κίνησι ἀπίστευτα γρήγορη τὸ ἔπιασε στὸν ἀέρα. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή τὰ πράγματα ἄλλαξαν ἐντελῶς ἀπότομα. Ὁ

Τζόε Ντίκ πῆδησε πρὸς τὴ σκάλα. Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ πού κρατοῦσε διέγραψε θανάσιμα τόξα γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ συμμοριῖτες. Τὰ ξίφη διασταυρώθηκαν καὶ ἀκούστηκαν ξεροὶ μεταλλικοὶ ἤχοι καὶ λαχανιασμένες ἀναπνοές. Ὁ ἀτρόμητος ντέτεκτιβ, δεινὸς ξιφομάχος καθὼς ἦταν, ἔγινε σὲ λίγο κυρίαρχος τῆς καταστάσεως. Δυὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα πού καταφέρθηκαν μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς σώριασαν ἀναίσθητους τοὺς δυὸ συμμοριῖτες στὰ πόδια του.

Δρασκελιζοντας τὰ κορμιά τους ἀνέβηκε τρία—τρία τὰ σκαλοπάτια καὶ πῆδησε ἔξω ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς ὑπονόμου. Ἐνα αὐτοκίνητο περίμενε λίγα μέτρα πῖθ ἐκεῖ. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ξεχώρισε δυὸ πρῶσινες κοκκοῦλες. Ἦταν οἱ συμμοριῖτες πού εἶχαν προηγηθῆ καὶ τώρα περιμεναν τοὺς ἄλλους νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ὑπόνομο. Καθὼς εἶδαν ὁμοῦ τὸν ντέτεκτιβ νὰ προβάλλῃ μὲ τὴν κόκκινη ἀπὸ ἀμίαντο φόρμα του τάχιστα. Φαντάστηκαν ἴσως—ἴσως πῶς πίσω του ἔρχονταν καὶ ἄλλοι. Ὁ Τζόε Ντίκ ὤρμησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ αὐτοκίνητο δὲ μὴς ξεκίνησε ἀμέσως ἀφήνοντας πίσω του σύννεφα σκόνης. Πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν. Οἱ συμμοριῖτες ἔρριχναν ἐναντίον του. Ὁ ντέτεκτιβ ταμπουρώθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα καὶ οἱ σφαῖρες πέρασαν δίπλα του σφυρίζοντας χωρὶς νὰ τὸν θίξουν. Ἄφησε μιὰ βλαστήμια.

— Καὶ πάλι ξέφυγαν!

μουμούρισε γκρινιαρικά. Αύτος ο Λέντ "Αγκαρτυ έχει διαβολεμένη τύχη, φαίνεται.

"Έκανε ένα τηλεφώνημα στον Τόρενσον από ένα τηλεφωνικό θάλαμο που βρισκόταν στη διασταύρωση του απόκεντρου αυτού δρόμου και ξαναγύρισε στην ύπνομο.

"Ένα καινούργιο σχέδιο υπήρχε τώρα στο μυαλό του Τζόε Ντίκ. "Ένα σχέδιο που αν έμπαινε σε εφαρμογή και πετύχαινε θα τον έφερνε στο στρατηγείο της Γάτας, στη φωλιά της σπείρας των εμπρηστών.

Σάμ Ντέρβιν,
μια παλιά δόξα του τσίρκου

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα ο Ρούντυ Μπάθ έδωσε στο Τζόε Ντίκ αναφορά. Είχε κάνει μια συστηματική έρευνα και του είχε φέρει ένα πλήθος από ενδιαφέροντα στοιχεία για τους τους πέντε εξέχοντες πολίτες της Νέας Υόρκης που ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο από τον Λέντ "Αγκαρτυ. 'Ο υτέτεκτιβ κράτησε σημειώσεις κι' ύστερα κλείστηκε στη βιβλιοθήκη του. Κατέβασε από κάποιο ράφι μερικούς τόμους παλιών μεριδών και άρχισε να τους ξεφυλλίζει με προσοχή. Το μεσημέρι βγήκε από τη βιβλιοθήκη και πήγε στο γραφείο του Λέμυ Τόρενσον στην Γενική Ασφάλεια. Μίλησαν κάμποσην ώρα μαζί. 'Ο αστυνομικός επιβεωρητής άκουσε με προσοχή το σχέδιο που είχε στο μυαλό του ο υτέτεκτιβ.

— 'Εντάξει, Τζόε!, του είπε όταν τελείωσε. Δέν έχω

καμμιά αντίρρηση να γίνης Μάριο Κορντάτσι και να δρα πετεύσης. Μονάχα που χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Πάντως θα σ' έχω υπό συνεχή παρακολούθηση. 'Όταν παρουσιαστή ανάγκη θα είμαι κοντά σου.

'Από το γραφείο του Τόρενσον ο Τζόε Ντίκ πήγε μ' ένα ταξί στην Ντίξον— Στρήτ αριθμός 58. "Ένας συνταξιούχος κλόουν έμενε στο ρετιρέ αυτού του σπιτιού: 'Ο Σάμ Ντέρβιν που ήταν μια παλιά δόξα των άμερικανικών τσίρκων. 'Ο Τζόε Ντίκ τον βρήκε να παίζει με τα δυο χαριτωμένα έγγονάκια του.

— Δέν πιστεύω να έκανα κανένα φόνο; έπτε γελώντας όταν ο Τζόε του δήλωσε ότι είναι αστυνομικός. Πάντως είμαι στη διάθεσί σας.

— Δέν θα σάς άπασχολήσω πολύ, κύριε Ντάρβιν. Θα σάς κάνω μόνο μερικές έρωτήσεις για έναν άλλοτε συνάδελφό σας. Νομίζω ότι θα ήταν σχεδόν παιδί όταν έργαζώσαστε μαζί.

'Ο Ντάρβιν τον κύτταξε παραξενεμένος.

— Είμαι όγδόντα δύο χρόνων, έπτε. Σταμάτησα να δουλεύω στα τσίρκα πριν από τριάντα χρόνια. Δέν θυμάμαι να έργαστηκα ποτέ μαζί με ένα παιδί.

—Το τελευταίο τσίρκο στο οποίο δουλέψατε ποίο ήταν; ρώτησε ο Τζόε.

— Μά φυσικά το «Μεντράνο», "Όταν το «Μεντράνο» ξεκίνησε για μια μεγάλη περιο

δεία στην Εύρωπη, ἐγὼ ἀποσύρθηκα. Δὲν ἦμουν πιά γιὰ μεγάλα ταξίδια, "Ω! "Ω! Τώρα θυμάμαι. Μὰ ναὶ τότε εἶχα μὲ ἓνα νεαρὸ δεκαοχτῶ χρόνων, νομίζω. Τὸν Τζιμ "Αντερσον. "Αν ἐννοεῖτε αὐτόν. Μὰ τώρα, ἀν ζῆ, πρέπει νὰναί σχεδὸν πενήνταρῆς. Ναί, βέβαια. "Ἦταν μεγάλο ταλέντο στὶς μεταμορφώσεις. Ταχύς καὶ ἀφθαστος.

— Αὐτὸν ἀκριβῶς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Τζόε Ντικ μὲ μιὰ παρὰξενη λάμψη στὸ βλέμμα. Μήπως μάθατε ποτὲ τί ἀπέγινε αὐτὸς ὁ "Αντερσον;

"Ὁ γερο—κλόουν κούνησε τὸ κεφάλι.

— Δὲν ἄκουσα τίποτα ἀπὸ τότε γι' αὐτόν. "Ἦταν δμως περίφημος, σὰς λέω. Τὸν λέγαμε Γάτα. Καὶ ξέρετε γιατί; "Ἦταν τόσο σιπουδαῖος ὥστε κατάφερνε καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν του ἀκόμα νὰ ἀλλάξῃ. Τοποθετοῦσε μέσα στοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν του μικροὺς κυρτοὺς φακοὺς ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη κι' ἀλλάζε τὰ μάτια του. Τὸ φόρτε του ἦταν τὰ μάτια γάτας. Ξέρετε ἴσως κανένα μεταμορφωτὴ νὰ τὸ καταφέρνῃ αὐτό; "Ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀλλάξῃ στὸ πρόσωπό του. Μὰ τὰ μάτια ὄχι. Αὐτὸς ὁ διὰ βολοὺς δμως ὁ "Αντερσον τὰ κατάφερνε περίφημα σὰς λέω.

"Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ δαιμόνιος ντέκτεκτιβ κατέβαινε τὶς σκάλες τοῦ ρετιρέ τῆς ὁδοῦ Ντίξον Σπρήτ εἶχε ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Αὐτὸ σήμαινε γιὰ ὄσους γνώριζαν τὸ Τζόε Ντικ ὅτι τὰ

πράγματα εἶχαν μπῆ σὲ κολὸ δρόμο.

Ὁ Τζόε Ντικ ἐτοιμάζει μιὰ ἀπόδρασι...

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ ντέκτεκτιβ πήγε καὶ πάλι στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Μίλησε μὲ τὸν ἀρχιφύλακα τῶν κρατητηρίων καὶ τοῦ ἔδωκε ὀρισμένες ὁδηγίες.

— Ξέρω!, ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω, κ. Ντικ, τοῦ εἶπε. Ὁ ἰνσπέκτορ Τόρενσον μὲ κατὰ τόπισε.

— Ἐντάξει λοιπόν, σὲ περιμένω, ἀρχιφύλαξ.

"Ὁ ἀρχιφύλακας πήγε στὰ κρατητήρια ὅπου εἶχαν μεταφερθῆ οἱ τρεῖς συμμορίτες μὲ τὶς πράσινες φόρμες ποὺ συνηλέφθησαν στὴν ὑπόνομο.

— Ὁ Μάριο Κορντάτσι κάρθη μαζί μου!, εἶπε ὁ ἀρχιφύλακας.

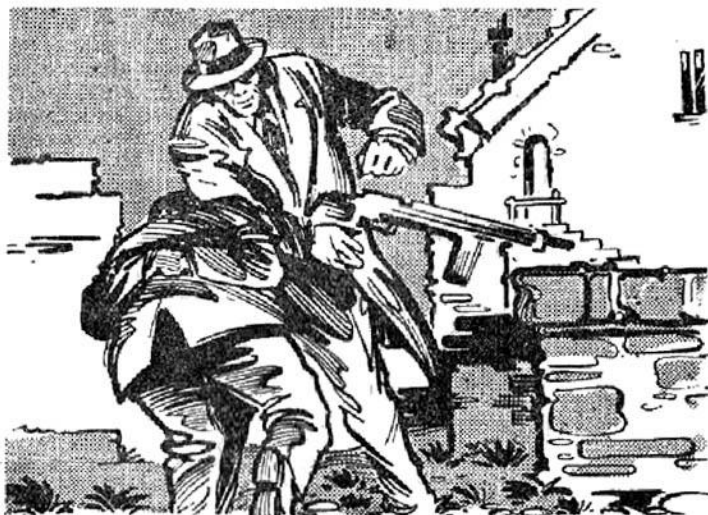
"Ἐνας ἄνθρωπος μὲ δεμένο κεφάλι σηκώθηκε καὶ πήγε κοντὰ του.

— Θὰ πάμε στὸ νοσοκομεῖο παίρεια. Ὁ γιατρός εἶπε πὼς πρέπει νὰ κάνῃ ἀλλαγὴ στὸ τραῦμα σου.

"Αναστῆναξε καὶ πρόσθεσε:

— Αὐτὰ τὰ ἀνάποδα πράγματα, βλέπεις, γράφουν οἱ νόμοι αὐτῆς τῆς πολιτείας. Ἄντὶ νὰ σὲ στείλουν χωρὶς καμμιά διαδικασίαν στὸ θάλαμο τῶν ἀερίων ἢ στὴν ἠλεκτρικὴ καρτέκλα σὲ στέλνουν στὸ νοσοκομεῖο νὰ περιποιηθῶν τὸ ὠραῖο σου κεφάλι. Φέρε τὰ χέρια σου!

"Ὁ συμμορίτης πρότεινε χαμογελῶντας τὰ χέρια του κι'



Τò σώμα του τινάχτηκε σαν δλήμα με τò κεφάλι σκυφτò και βρόντησε με δύναμη πάνω στò στήθος τού συμμορίτη.

ò αρχιφύλακας τού πέρασε τìς χειροπέδες. Ύστερα από λίγο ò αρχιφύλακας κι' ò συμμορίτης μπήκαν στò γραφείο που τούς περίμενε ò ντέτεκτιβ.

— Δέσε τον σε μιά καρέκλα!, διέταξε ò Τζέε.

— Τί, δέν θα με πàs στò νοσοκομείο; ρώτησε παραξενεμένος τόν αρχιφύλακα ò συμμορίτης καθώς εκείνος τόν έδεσε σ' ένα κάθισμα. "Αν μ' έφερες εδώ για ανάκριση, χά νεις άδικα τόν κόπο σου.

— Βούλωστο άν δέν θέλεις να στò άνοιξω εγώ για καλά τò κεφάλι!, βρυχήθηκε ò αρχιφύλακας. Σε λίγο θα πàs στò άπομονωτήριο.

Ή Τζέε Ντικ σ' αυτό τò μεταξύ μπροστά σ' ένα καθρέφτη άρχισε να κάνει μιά πολύ γνώριμη δουλειά. Κυττάζοντας μιά τόν συμμορίτη και μιά τόν καθρέφτη άρχισε, χρησιμοποιώντας τὰ εύκινητα δάχτυλά του να τοποθετή διάφορες πλαστικές ουσίες στò πρόσωπό του. Σε λίγο μέσα στò αστυνομικό γραφείο ύπήρχαν δυò Μάριοι Κορνάτσι και θά ήταν ύπερβολικά δύσκολο να ξεχωρίση κανείς ποιός από τούς δυò ήταν ò άληθινός και ποιός ò ψευτικός. Ή συμμορίτης γούρλωσε τὰ μάτια καθώς είδε μπροστά του να πηγαινοέρχεται μέσα στò γραφείο ένα πανομοιότυπο τού

έαυτού του.

— Τι... Τι θά κάνης; ρώτησε γεμάτος άπορία.

— Πάρε τον και κλείδωσε τον στο άπομονωτήριο, άρχιφύλαξε!, διέταξε ό υτέκτιβ. Κανείς δέν πρέπει νά μάθη ότι κρατείται εδώ αυτό τό μουτρο.

Ό άρχιφύλακας κούνησε με κατανόηση τό κεφάλι, έλυσε από τό κάθισμα τόν Κορνάτσι και βγήκε μαζί του έξω. Όταν ύστερα από λίγο επέστρεψε, ό Τζόε Ντίκ είχε περάσει κι' έναν έπίδεσμο στό κεφάλι του.

— Είμαι έτοιμος, είπε στόν άρχιφύλακα. Μπορούμε νά πηγαίνουμε.

Πέντε λεπτά άργότερα, όσοι περνούσαν έξω από τό κτίριο τής Γενικής Ασφάλειας, είδαν τόν συμμορίτη Μάριο Κορνάτσι με συνοδεία τεσσάρων όπλισμένων αστυνομικών νά έπιβιβάζεται σ' ένα άστυνομικό νοσοκομειακό αυτοκίνητο. Κανείς από όλους αυτούς δέν μπορούσε νά φανταστή ότι κάτω από τό μαντηλωδεμένο μουτρο αυτού του αντίπαθητικού συμμορίτη κρυβόταν ό προστάτης του Νόμου και ό άμειλικτος διώκτης τών έχθρών τής κοινωνίας, Τζόε Ντίκ.

Πίσω από ένα κινέζικο μαγαζί

ΤΟ ΑΛΛΟ πρωί οι έφημερίδες δημοσίευαν τήν έντυπωσιακή πληροφορία τής άποδράσεως του Μάριο Κορνάτσι: «Ό Μάριο Κορ-

νάτσι, έγραφαν, ήταν ό ένας από τους τρεις συμμορίτες—έμπρηστές που είχάν συλληφθή ύστερα από μιá άγρια σύγκρουσι μέσα στους ύπνους μους από τόν τολμηρό κακούρο γκυκιηγό Τζόε Ντίκ. Ό Κορνάτσι είχε τραυματισθή με ένα δαρέλι στό κεφάλι κατά τή διάρκεια τής συμπλοκής τών ύπνόνιμων από τόν δαιμόνιο υτέκτιβ. Χθές τό βράδυ λοιπόν, ενώ ό κακοποιός μετεφέρετο υπό Ισχυράν συνοδείαν στό Κρατικό Νοσοκομείο γιά τήν άλλαγή του τραύματός του, έπέτυχε νά άποδράση τραπεΐς εις φυγήν. Η πρό του νοσοκομείου πλατεία Μίτσιου καν άνεστατώθη και οι περιπατητές έπανικοβλήθησαν από τās ριφθείσας υπό τών άστυνομικών έναντίου του άποδράσαντος κακούρου σφαιρας. Ό Κορνάτσι κατεδιώχθη χωρίς όμως άποτέλεσμα και τελικώς έπέτυχε νά διαφύγη. Αί άρχαι έπεκέρηξαν τόν δρόμο πέτη αντί δέκα χιλιάδων δολαρίων διά τήν σύλληψι του ή τόν φόνο του. Αί έρευνη διά τήν ανακάλυψιν και σύλληψιν του συνεχίζονται έντόνωκ».

Ό άνθρωπος που διάβαζε τήν έφημερίδα, όταν τελείωσε τήν άνάγνωσι, τήν πέταξε σ' ένα τενεκέ σκουπιδιών και κατηφόρισε προς τήν Ράκετ—Στρήτ με άργό βήμα. Η Ράκετ Στρήτ είναι ένας μεγάλος δρόμος του Χάρλεμ, τής συνοικίας τών νέγων. Γύρω του, κυκλοφορούσαν λογιής—λογιής άνθρωποι. Άσπροι, νέγροι και κίτρινοι. Είχε δεμένο τό κεφάλι του με έπίδέσμους και,

μολονότι φορούσε μία φαρδεια ρεπουμπλικα, που μόλις είχε αγοράσει από κάποιο μαγαζί, δεν μπορούσε να κρύψει έντελώς αυτούς τους επίδεσμούς που ξεχώριζαν κάτω από το πλατύ μπόρ. Οι κινήσεις του ήταν φοβισμένες. Έμοιαζε με κυνηγημένο αγρίμι. Φαινομενικά αδιάφορος για όσα γίνονταν γύρω του, παρακολουθούσε στην πραγματικότητα με άγρυπνο βλέμμα το κάθε τι. Ο άνθρωπος αυτός που είχε τα χαρακτηριστικά του Μάριο Κορνάτσι δεν ήταν άλλος από τον δαιμόνιο ντέτεκτιβ Τζόε Ντίκ. Ο Τζόε Ντίκ ύστερα από την σκηνοθετημένη απόδοσή του είχε φτάσει εδώ όμαζητώντας κάποιον. Τούτη τη στιγμή δεν ήξερε ποιόν ακριβώς. Ήταν βεβιασμένος όμως ότι αυτός ο κάποιος υπήρχε και θα σκόνταφτε άπάνω του. Από τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει είχε μάθει πως τα περισσότερα μέλη της σπείρας του Λέντ Άγκαρτν σύχναζαν στο Χάρλεμ. Κάποιος λοιπόν από τους συμμορίτες θα τον έβλεπε και, νομίζοντας τον ως τον πραγματικό Κορνάτσι, θα τον πλησίαζε. Τα υπόλοιπα που θα έπακολουθούσαν ήταν λιγώτερο δύσκολα.

Πέρασε τη Ράκετ Στρίτ και μπήκε στα γεμάτα λασπόνερα στενοσόκακα. Μικροί νέγροι και νέγρες έπαιζαν στους δρόμους φωνάζοντας. Ξαφνικά άνασκήρτησε. Είχε σταθή έξω από μία βρώμικη ταβέρνα χαζεύοντας. Με την άκρη του ματιού του είδε κάποιον περα-

στικό να στέκεται ξαφνιασμένος και να τον κυτάζει. Δεν σάλεψε.

— Άλλο, Μάριο!, του φώναξε εκείνος κι έτρεξε κοντά του. Τα κατάφερες, λοιπόν; Τώρα πριν λίγο είχαμε την κουβέντα σου με τα παιδιά. Διαβάσαμε την έφημερίδα και χαρήκαμε! Το άφεντικό μάλιστα, που είχε μάθει από χτες το βρόδυ το παιχνίδι που σκάρωσες στους σπικούνους στην πλατεία Μίτσιγκαν, ρώτησε τηλεφωνικώς δυο—τρεις φορές αν φάνηκες στο στέκι.

Ο ντέτεκτιβ προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Έπρεπε να προσέχω, είπε μιμούμενος τη φωνή του Κορνάτσι. Μπορεί να με παρακολουθούσαν. Θα πάω στο στέκι όταν είμαι σίγουρος.

— Είσαι καλός, Μάριο! Άν σε παρακολουθούσαν θα σ' έπιανον κι άλλες! Έλα να σε κεράσω κάτι. Δεν μπορείς να άρνηθής ένα ποτηράκι από το φίλο σου τον Τζίμυ Χόμπαρτ. Θέλω να μου πής την ιστορία κι ύστερα πάμε παρέα να βρούμε τους άλλους.

— Έντάξει, Τζίμυ. Δεν λέω όχι.

Ήπιαν αντί ένα από τρία ποτήρια ο καθένας και ύστερα σηκώθηκαν. Ο ντέτεκτιβ άφησε τον Χόμπαρτ να τον οδηγεί. Πέρασαν από δαιδωλάδη στενά κι έφτασαν μπροστά σ' ένα κινέζικο μαγαζί που πουλούσε αντικείμενα τέχνης. Μπήκαν στο μαγαζί και προχώρησαν στο βάθος. Ο Χόμπαρτ χαιρέτησε μ' ένα κίνημα της κεφαλής τον Κινέζο και

πέρασε πίσω από μια βυτινιά κουρτίνα. Ο ντέτεκτιβ τόν ακολούθησε σπριμωίνοντας τὸ κάθε τι πὸν ἔβλεπε στὸ μυχλό του. Πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα ἦταν μιά χαμηλὴ πόρτα. Ὁ συμμορίτης πὸν προηγείτο χτύπησε τρεῖς φορές συνθηματικά. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πέρασαν σὲ μιά στενόμακρη αὐλή. Διέσχισαν τὴν αὐλὴ καὶ κατέβηκαν μερικὲς πέτρινες σκάλες. Βρέθηκαν σ' ἕνα ὑπόγειο. Ὁ Τζόε Ντικ ἔρριξε ἕνα βιαστικὸ δὲλεμμο γύρω του. Δὲν ὑπῆρχε κομμια πόρτα ἐκεῖ. Ὁ Χόβαρτ κατευθύνθηκε πρὸς τὸν ἀριστερὸ τοῖχο. Ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τράβηξε ἕνα μυχλό. Ἐνα κομμάτι τοῦ πατώματος ὑπεχώρησε. Δέσμες φωτὸς ξεπήδησαν ἀπὸ κάτω. Μιά ξύλινη σκάλα ἔφερε στὸ δευτέρο ὑπόγειο. Κατέβηκαν τὴν ξύλινη αὐτὴ σκάλα καὶ ὁ Τζόε Ντικ ἀγωνίστηκε νὰ καταπνίξη τὴν ἐκπληξι πὸν τὸν κυρίεψε. Ἐδῶ κάτω ὑπῆρχε ἕνα τέλειο χημικὸ ἐργαστήριο.

Τὸ ἐργαστήριο
τοῦ ἐγκλήματος

ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΙ σωλῆνες, φιάλες μὲ διάφορα χρωματιστὰ ὑγρά, κλίβανοι, μηχανήματα ἀκτίνων, μικροσκοπία κ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄλλα μικρὰ καὶ μεγάλα μηχανήματα. Σὲ μιά γωνία ὑπῆρχαν τοποθετημένες στὴ σειρά σιδερένιες φιάλες σάν κ' αὐτὲς πὸν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν διαφύλαξη ὀξυγόνου. Ὁ θόρυβος ἀπὸ τὸν δόμβο ἔ-

νὸς μπερ γέμιζε τὸν ἀέρα. Ὁ Χόβαρτ σκούνησε τὸν Τζόε Ντικ καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ μάτι τίς σιδερένιες φιάλες. — Τ' ἀφεντικὸ ἔτοιμάζει, εἶπε, καινούργια δουλειά. Τὰ ἐμπρηστικὰ ἀέρια εἶναι πάλι ἐντάξει.

Διέσχισαν τὸ χημικὸ ἐργαστήριο καὶ πέρασαν σ' ἕνα διπλὸ δωμάτιο. Γιὰ δευτέρη φορά μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ὁ ντέτεκτιβ κατέπνιξε μιά καινούργια φωνὴ ἐκπλήξεως. Μέσα στὸ δωμάτιο εἶδε ἕνα πρόσωπο πὸν καταζητοῦσαν μήνες τώρα ὅλες οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἦταν ὁ χημικὸς Τσάρλς Ὀντρεῦ, δραπέτης τῶν φυλακῶν Σίγκ — Σίγκ. Τώρα λοιπὸν μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν πολλὰ πράγματα. Αὐτὸς ὁ ἐγκληματίας ἐπιστήμων, πὸν ἦταν βοηθὸς τοῦ Λέντ Ἀγκαρτ, εἶχε τὴ φήμη ἐνὸς μεγάλου ἐφευρέτου. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ὅλες οἱ ἐφευρέσεις του ἐμπαιναν στὴν ὑπηρεσία τῶν κακοποιῶν μὲ τοὺς ὁποίους αὐτὸς γινόταν συνεταῖρος. Οἱ πράσινες πυρὶ μαχες φόρμες, ὅπως καὶ τὰ ἐμπρηστικὰ ἀέρια πὸν χρησιμοποιοῦσαν οἱ συμμορίτες τοῦ Ἀγκαρτ, ἦταν δουλειὰ τοῦ Ὀντρεῦ.

Ὁ χημικὸς χαιρέτησε τοὺς δύο καινούργιους καὶ συνέχισε νὰ μιλάει σὲ πέντε συμμορίτες πὸν τὸν ἄκουγαν μὲ προσοχή. Ἦταν σὰ νὰ παρῆδε μᾶθημα σὲ σπουδαστὲς:

— Τὰ ἀέρια τῶν φυλακῶν εἶναι ἐντελῶς ἄοσμα, ἔλεγε. Μὲ

τὸ ἀνοίγμα τῆς στρόφιγγας τὸ ἀέριο διαφεύγει καὶ γίνεται ἓνα μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ἐκείνη ὅταν ἐπέλθῃ ἡ πλήρη ἐνωσις τοῦ ἐμπρηστικοῦ ἀερίου μὲ τὸ ὀξυγόνο τῆς ἀτμοσφαιρας ὁ οὐρανοξύστης εἶναι καταδικα σμένος. Τὸ ἀνάμμα ἐνὸς τσιγάρου, μιά σπιθα ἀπὸ ἓναν ἀναπτῆρα, ἢ φλόγα ἐνὸς σπῖρ του φτάνουν γιὰ νὰ προκληθῇ μιά τεράστια πυρκαϊά. Ὁ ἀέρας ἀνάβει καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς μου. Ὁ ἀέρας ἀνάβει καὶ οἱ φλόγες μεταδίδονται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα παντοῦ Ἡ διοχέτευσις τοῦ ἀερίου ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρῖν γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀποχετευτικοῦ ἀγωγούς τῶν οὐρανοξύστην. Ἀπὸ τοὺς ἀποχετευτικούς ἀγωγούς πού συνοδεύονται μὲ τὸ κεντρικὸ δίκτυο ὑπονόμων γίνεται κατὸ πιν ἢ δική μας ἐξόρμησι. Μέσα στὶς πράσινες φόρμες καὶ κάτω ἀπὸ τὶς ὁμοιόχρωμες κουκούλες δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτα Ἡ φωτῖα φοβᾶται τὴν πλαστικὴ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι κατασκευασμένες οἱ φόρμες αὐτές. Οἱ κουκούλες ἐξ ἄλλου ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ μεταβάλλουν τὸ μονοξείδιο τοῦ ἀνθρακος πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ φωτιά σὲ ὀξυγόνο.

Τὸ τελευταῖο αὐτοῦ

Χ ΤΥΠΗΣΕ τὸ τηλέφωνο. Ὁ Τσάρλς Ὀντρεῦ σταμάτησε νὰ μιλάει καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

—Ναί, ναί!, εἶπε ἀπαντῶν

τας σὲ κάποιον. Ἐδῶ εἶναι. Ἐν τάξει. Θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντέτεκτιβ.

— Ὁ ἀρχηγὸς θέλει νὰ κουβεντιάσῃ μαζί σου, Μάριο, εἶπε. Σὲ περιμένει μὲ τ' αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ Λή—Χό.

Ὁ Τζέι Ντικ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἐν τάξει, πηγαίνω, εἶπε.

Διέσχισε τὸ χημικὸ ἔργαστήριον, ἀνέβηκε τὴν ξύλινη σκάλα, πέρασε τὴν καταπακτὴ καὶ τὴν ξανόκλεισε πάλι. Ὅταν βρέθηκε μόνος στὸ πρῶτο ὑπόγειο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά τετράγωνη σιγαροθήκη. Πάτησε ἓνα κουμπὶ καὶ ἓνα μυστικὸ ἐλατήριο φανέρωσε ὅτι ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ ἦταν ἓνας μικροσκοπικὸς πομπὸς ἀσυρμάτου τηλεφώνου. Κανόνισε τὸ μήκος κύματος μὲ τὸν δέκτη πού βρισκόταν στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ μίλησε βιαστικὰ καὶ χαμηλόφωνα μὲ τὸν ἱσπéκτορα Τόρενσον.

— Μὴν ἀργήσης, κατέληξε. Στὸ ὑπόγειο θὰ βρῆς καὶ μιά παλιά σου γνωριμία. Τὸν Τσάρλς Ὀντρεῦ, ἀν θυμάσαι. Ἐγὼ ἐλπίζω νὰ φέρω στὸ γραφεῖο σου τὸν Λέντ Ἀγκαρτ πολὺ σύντομα.

Ἐρριξε τὴ σιγαροθήκη στὴ τσέπη του καὶ βγήκε στὴν αὐλή. Ἀκολουθώντας τὴν ἴδια διαδρομὴ πού εἶχε κάνει μὲ τὸν Χόβαρτ λίγη ὥρα νωρίτερα πέρασε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέζου καὶ βγήκε στὸ δρόμο.

“Εξω από τὸ μαγαζὶ τοῦ Λή — Χὰ ἦσαν σταματημένο ἕνα γκριζο ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο, καὶ εἶδε στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ τὸν “Αγκαρτυ. Προχώρησε ἀδίσταχτα πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ Γάτα ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Πέρασε μέσα, Μάριο, εἶπε. Χαίρω πού σέ βλέπω πάλι κοντά μας.

Κάτι δὲν ἄρεσε ἀπ’ αὐτὴ τὴ φωνὴ στὸν ντέκτιβ. Εἶχε ἕναν παράδοξο τόνο ἑλαφρὰ κοροϊδευτικὸ. Ὁ Τζόε Ντίκ κατὰλαβε ὅτι ἔπρεπε νάχη ἀνοίχτὰ τὰ μάτια του.

— Λοιπὸν γιὰ πές μου Μάριο, εἶπε ὁ “Αγκαρτυ καθὼς πατοῦσε τὸ γκαζὶ καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινούσε, πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

Ὁ ἀστυνομικὸς διηγήθηκε τὰ περιστατικὰ τῆς ὑπνομῆς.

— Καὶ πῶς τὰ κατὰφερες καὶ γλύστρησες ὕστερα ἀπὸ τὰ χέρια τους, Μάριο; ρώτησε.

Ὁ ντέκτιβ τοῦ εἶπε πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

Ὁ “Αγκαρτυ γέλασε. Τὸ γέλιο του ἦταν βραχνὸ καὶ πολὺ σύμφορο. Τὸ διαδέχτηκαν δυὸ βαθειὰ χαντάκια στὸ μέτωπο καὶ μιὰ κίνησι πολὺ γρήγορη. Κρατώντας μὲ τὸ ἀριστερὸ τὸ βολάν εἶχε θυάλει μὲ τὸ δεξιὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα ἐνιάσφαιρο καὶ τὸ κάρφωσε στὸ πλευρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ πού καθόταν δίπλα του.

— Μὴ σαλέψης, χαφιέ!, μούγγρισε. Ξέρω πῶς εἶσαι ὁ Τζόε Ντίκ! Ἔχω κι’ ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους μου στὴν ἀστυνο-

μία. Ὁ Μάριο Κορνάτσι βρισκεται αὐτὴν τὴν ὥρα στὰ ἀπομονωτήρια τῆς Ἀσφαλείας καὶ σὺ σκάρωσες αὐτὸ τὸ ὠραῖο παιχνίδι γιὰ νὰ μὲ πιάσῃς. Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο αὐτοῦ τῆς ζωῆς σου, σπιούνε!

Ἄλλὰ ὁ Τζόε Ντίκ δὲν ἄκουσε. Τὸ ἀλάθιτο ἐνοσικτὸ του τὸν εἶχε προειδοποιήσει ἀπὸ τὴν πρώτῃ στιγμῇ γιὰ τὸν κίνδυνον κι’ ἦταν ἔτοιμος. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ πιστόλι πού ἦταν κερφωμένο στὸ πλευρὸ του τινάχτηκε πρὸς τὰ δεξιά, ἐνὼ ταυτόχρονα τὰ δάχτυλά του ἄρπαξαν σὰν σιδερένια τανάλια τὸ λαίμῳ τοῦ συμμορίτη. Οἱ σφαίρες πού ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ “Αγκαρτυ τρύπησαν τὴν πλαγιὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Μὲ μάτια πού πετοῦσαν ἀστραπές, ὁ Τζόε Ντίκ ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὸν συμμορίτη κι’ ἔκανε νὰ χτυπήσῃ πολλές φορές τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του στὴν κώχη τῆς ἀριστερῆς πόρτας. Ὑστερα, καθὼς ὁ “Αγκαρτυ μούγγριζε ζαλισμένος, ὁ ντέκτιβ ἄφησε τὸ λαίμῳ του καὶ οἱ γροθιές του ἔπεσαν σὰ σιδερένια σφυριά καὶ βρόντησαν στὸ μούτρο του. Ἡ Γάτα γονάτισε βογγώντας.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο αὐτοῦ σου, φονιά!, εἶπε ὁ Τζόε Ντίκ καθὼς τοῦ περνοῦσε τὶς χειροπέδες.

Ἄρπαξε τὸ βολάν καὶ τὸ αὐτοκίνητο, πού εἶχε μείνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκυβέρνητο, ἔκανε μιὰν ἀπότομη στροφὴ καὶ πήρε τὸ δρόμο πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ πραγματικὴ μορφή τοῦ κακούργου

ΜΕΣΑ στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Λέντ Τόρενσον, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο δράδυ, ἦταν τρεῖς ἄνθρωποι. Ὁ Τζόε Ντίκ, ὁ Ἄγκαρτνυ δεμένος χειροπόδαρα σ' ἓνα κάθισμα κι' ὁ Τόρενσον. Τὰ μάτια τοῦ συμμορίτη ἀστραφταν ἀπὸ μιὰν ἀνήμπορη λύσσα. Εἶχε ἀκούσει τὸν ἰσπéκτορα ποὺ διηγόταν γὴν πολιορκία τοῦ ἐργαστηρίου τῆ σύλληψι τοῦ Τσαρλς Ὀντρεῦ καὶ τῶν ἄλλων, καθῶς καὶ τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς ἄλλης φωλιάς τῆς σπείρας.

— Καὶ τώρα, Λέντ Ἄγκαρτνυ, κατέληξε ὁ Τόρενσον, ἡ ηλεκτρικὴ πολυθρόνα σὲ περιμένει. Αὐτὸ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ τὸ πῶ. Τὸ καταλαβαίνει. Ἡ παράστασι πῆρε τέλος.

— Ὅχι ἀκόμα!, εἶπε χαμογελώντας ὁ Τζόε Ντίκ. Ὑπάρχει ἓνα φινάλε πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ἐκανε μερικὰ δῆματα καὶ πηλίσιασε τὴν καρέκλα ποὺ καθόταν ὁ Ἄγκαρτνυ. Ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ βίαιη κίνησι βύθισε τὰ νύχια του στὸ πρόσωπο τοῦ συμμορίτη. Ἀκούστηκε κάτι σὰ γρύλισμα καὶ τὸ χέρι τοῦ ντέτεκτιβ τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω κρατώντας μιὰ μάσκα ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Λέντ Ἄγκαρ-

τνυ. Χωρὶς τὴ μάσκα τώρα φάνηκε τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου. Ὁ Τόρενσον γούρλωσε τὰ μάτια.

— Ὁ Ρόμπερτ Μπλούντ!, εἶπε μὲ πνιχτὴ φωνή. Ὁ Μπλούντ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας τοῦ «Φοῖνικος».

— Αὐτὸς ἀκριβῶς, ἰσπέκτορ!, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε καταλάβει ἀπὸ τὴν πρώτη ἀρχή. Ὁ «Φοῖνιξ» εἶχε λόγους νὰ ἔξον τώση τὶς «Ἀσφάλειες Πυρὸς καὶ Θαλάσσης» τοῦ Ἐντυ Μόρεϋ. Ἐκαίγε λοιπὸν ὁ Μπλούντ κατὰ σύστημα δλοὺς τοὺς οὐρανοξύστες ποὺ ἦταν ἀσφαλισμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἑταιρία. Ἔτσι ὁ Ἐντυ Μόρεϋ πλήρωνε συνεχῶς τὶς ζημιὲς καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὸ παθητικὸ του θὰ ἦταν τεράστιο.

— Καὶ πῶς τὸ μάντεψες πῶς κάτω ἀπὸ τοῦ Ἄγκαρτνυ τὸ πρόσωπο κρυβόταν ὁ Μπλούντ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Οἱ κινήσεις του καὶ ἡ ὀμίλια του μοῦ θυμίζαν κάποιο γνωστὸ πρόσωπο κι' εἶπειτα, ὁ βοηθὸς μου ὁ Ρούντυ, ποὺ τὸν ἔστειλα νὰ ζητήσῃ πληροφορίες, ἀνεκάλυψε πῶς ὁ Μπλούντ ἦταν στὰ νειάτα του κλόουν — μεταμορφωτὴς σὲ τσίρκο.

— Εἶσαι σπουδαῖος!, εἶπε ὁ Τόρενσον καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 6 — Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. 'Ανεμοδουράς, φαλήρου 41. Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμόρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι



'Ανώτερο άπ' όλα τὰ προηγούμενα είναι τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, τὸ 7, πὸν κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο, με τὸν τίτλο:

Η ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΟΙ σελίδες του, γεμάτες μυστήριο, αγωνίες, δράσι και κωμικά επεισόδια χάρις στην αστυνομική ιδιοφυΐα του Ρούντυ Μπάθ, θὰ μείνουν ἀλησμόνητες σὲ δσοὺς τὸ διαβάσουν. Στὸ τεύχος αὐτό, ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ Τζόε Ντίκ, ἀποδύεται στὸν συγκλονιστικότερο ἀγῶνα τῆς καριέρας του ὅταν βρίσκει ἀντιμέτωπος με τῆ

ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!



